НАРОДНА
АРМІЯ
19 жовтня, 2017
#42 (5522)

АРМІЙКА ЮЛІЯ ЛЕВЧЕНКО — НАЙКРАЩА МОЛОДА ЛЕГКОАТЛЕТКА ЄВРОПИ

Тричі поспіль Юля перемагала в номінації «Краща легкоатлетка місяця» в Україні. Вона єдина з українських спортсменів зійшла на п'єдестал пошани цьогорічної світової першості з легкої атлетики. Медалі в секторі для стрибків у висоту українки не завойовували довгих 16 років стор. 21

ВІД КУРОРТУ ДО СУЦІЛЬНОГО ВІЙСЬКОВОГО ПЛАЦДАРМУ

РОСІЯ ПРОДОВЖУЄ МІЛІТАРИЗАЦІЮ АНЕКСОВАНОГО КРИМУ, ПІДСИЛЮЮЧИ ТАМ РОЗГОРНУТЕ НЕЮ ВІЙСЬКОВЕ УГРУПОВАННЯ

За даними Британського центру оборонних досліджень, кількість російських військовослужбовців у Криму вже сягнула позначки у майже 25 000 стор. 16

ДЛЯ МОРСЬКИХ ПІХОТИНЦІВ ПОБЛИЗУ ОДЕСИ БУДУЮТЬ МІСТЕЧКО

Зведення нових об'єктів ведеться за сучасною технологією сендвіч-панелей. Тут побудують казарми, їдальню на тисячу осіб, єдиний типовий фізкультурно-оздоровчий комплекс, котельню стор. 3

БТР-4 ОСТАННЬОЇ МОДИФІКАЦІЇ СТВОРЕНИЙ ЗА ДОСВІДОМ АТО

БТР-4МВ1 є удосконаленою версією бронетранспортера БТР-4Е. У конструкцію нової машини внесено близько сотні змін та доопрацювань, які підвищують її живучість та бойову ефективність стор. 4

КОМАНДИРАМИ НОВОЗБУДОВАНИХ КАТЕРІВ ПРИЗНАЧИЛИ МОЛОДИХ ЛЕЙТЕНАНТІВ стор. 6

ГРИЗУНИ І КОМАХИ ТЕЖ МОЖУТЬ ЗАВДАТИ ВТРАТ

У попередженні таких загроз чи не ключову роль відіграють фахівці превентивної медицини стор. 7

РЕПЕТИЦІЇ ВІЙНИ

Україна долучається до еволюції в галузі розвитку технологій імітаційного моделювання збройних конфліктів стор. 8

ВПЕРШЕ ПРЕДСТАВНИКА СЕРЖАНТСЬКОГО КОРПУСУ ПРИЗНАЧИЛИ КОМАНДИРОМ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

У Миколаєві, в Центрі підготовки сержантського складу Військово-Морських Сил Збройних Сил України, відбувся перший випуск базового курсу лідерства за стандартами НАТО стор. 12

НА ФЛОТІ ВІДНОВЛЮЮТЬ ПІДГОТОВКУ ВОДОЛАЗІВ ПІДВОДНОГО ЗВАРЮВАННЯ

Протягом двох років буде збудовано новітню лабораторію підводного зварювання та різання металів для підготовки водолазів й інших спеціалістів ВМС України стор. 13

ДЕСЯТЬ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У 42-му МАРАФОНІ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ США

22 жовтня, долаючи біль, ці хлопці вийдуть на старт, щоб вшанувати пам'ять загиблих побратимів та вкотре довести незламність українського духу стор. 20

ЛІДЕР ГУРТУ «ТІК» ВІКТОР БРОНЮК:

«ПІСЛЯ КОНЦЕРТУ «КІБОРГ» ВІДДАВ МЕНІ СВІЙ БРОНЕЖИЛЕТ: «Я З НИМ ІЛОВАЙСЬК ПРОЙШОВ, ТЕПЕР ДАРУЮ ЙОГО ТОБІ!» стор. 22

ГЕНЕРАЛ АРМІЇ УКРАЇНИ СТЕПАН ПОЛТОРАК:

«ЗА ДВА РОКИ ПЛАНУЄМО ЗБУДУВАТИ ЖИТЛО НОВОГО ТИПУ ДЛЯ ПОНАД 22 ТИСЯЧ КОНТРАКТНИКІВ»

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак минулого тижня представив Президенту України Петру Порошенку типові гуртожитки нового зразка для військовослужбовців Збройних Сил України

За словами Президента України, змінами до держбюджету 2017 року за рахунок конфіскованих коштів було спрямовано 1 млрд гривень на забезпечення будівництва гуртожитків підвищеної комфортності

— Уже цього року для військових-контрактників планується зведення 100 гуртожитків нового зразка, які відповідають стандартам НАТО, — зазначив глава держави. — Вдячний волонтерам та керівництву Міністерства оборони України, які доклали великих зусиль, щоб наші захисники мали такі гарні умови.

— Практично всі будинки, які сьогодні були представлені Верховному Головнокомандувачу, будуть збудовані у бойових частинах, підрозділах, тобто в пунктах постійної дислокації. Плануємо за рахунок ресурсу цього року і того, що заплановано на наступний рік, збудувати таких приміщень для понад 22 тисяч контрактників», — повідомив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

Він зазначив, що вже будуються військові містечка на 6 тисяч осіб на полігонах «Широкий Лан», Черкаському та Гвардійському на 2,5 тисячі військовослужбовців у кожному, та в інших навчальних центрах, йдеться на офіційному сайті МО України.

— Там буде побудована інфраструктура для забезпечення якісного відновлення, відпочинку, навчання й реабілітації після виходу із району проведення АТО. В інших навчальних центрах і на полігонах, де будуть проводитися навчання, ми плануємо встановити сучасні намети, які також були представлені главі держави. В них комфортно та зручно відпочивати й готуватися до занять, — розповів Міністр оборони України Степан Полторак.

Глава держави поділився враженнями від проекту житла для військових:

— Коли я служив у армії, в казармі мріяти не могли, що коли-небудь військовослужбовець буде мати такі умови.

Він зауважив, що для військовослужбовця-контрактника буде забезпечуватись абсолютно нова якість умов проживання відповідно до стандартів НАТО.

— Це вже називається не казарма. Це вже називається гуртожиток для контрактників. Причому — підвищеної комфортності. Хочу наголосити на тому, що п'ять ліжок у кімнаті — це максимальна завантаженість. Думаю, що ми будемо мати можливість зменшити (їхню кількість. — Ред.) в ідеалі до двох-трьох, — зауважив Петро Порошенко.

За словами Президента, змінами до держбюджету 2017 року за рахунок конфіскованих коштів було спрямовано 1 млрд гривень на забезпечення будівництва гуртожитків підвищеної комфортності.

— І в бюджеті наступного року також ми будемо передбачати кошти для фінансування цієї програми, — наголосив Петро Порошенко.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ:

«УКРАЇНСЬКА АРМІЯ — ЄДИНА В СВІТІ, ЯКА ВПРОВАДЖУЄ ПЕРШІ СТРАВИ В СУХОМУ ПАЙКУ»

Під час відвідування минулого тижня презентації реформ та новацій у забезпеченні української армії Президент Петро Порошенко звернув особливу увагу на стан харчового та речового забезпечення українського війська в динаміці та в порівнянні з 2014 роком.

Глава держави разом із журналістами скуштував страви, що входять до нового раціону українських воїнів.

— На сьогоднішній день жодна армія світу не застосовує перші страви в сухому пайку. Ми — перші, — зазначив Президент.

Він також спробував гречану кашу. За його словами, на сухому пайку старого зразка солдат може харчуватися не більше трьох днів, а для нового сухого пайка, який включає перші страви, немає обмежень, йдеться на сайті МО України.

— Думаю, це наша спільна думка, що дуже висока якість і смачно (харчування нового зразка. — Ред.). Вважаю, що це абсолютно нове покоління військового харчування, нове покоління речового та харчового забезпечення, буде нове покоління медичного забезпечення. А після впровадження наших оборонних технологій буде нове покоління і збройного забезпечення. Це яскрава демонстрація того, що наша армія кардинально інша. Але в першу чергу ми маємо унікального воїна-патріота. Більш ефективного і сміливого, якому шана і повага, — резюмував глава держави.

Президентові також були продемонстровані сучасні модульні військові намети вітчизняного виробництва, якими забезпечуються ЗС України. Були представлені зразки зимового та літнього одягу, яким вже на 100% забезпечено українських військових, та засоби індивідуального захисту, зокрема бронежилети, каски тощо.

Президент нагадав присутнім ситуацію із забезпеченням війська у 2014 році, коли в армії «не було нічого».

— І те, що ви зараз бачите, — яскрава демонстрація того, як ми за короткий час забезпечили військо, — наголосив Президент.

Главі держави також були продемонстровані можливості тактичного і мультидисциплінарного рюкзака з його практичним застосуванням та засоби індивідуальної медичної допомоги й оснащення, якими забезпечені військові санінструктори та фельдшери і які повністю виготовлені за стандартами НАТО. Крім цього, Президенту була представлена система високоспеціалізованої медичної допомоги та медичної реабілітації, яка функціонує в українській армії.

— Це та відстань, яку ми пройшли у медичному забезпеченні українського війська з 2014 року, — зауважив Президент, відзначаючи досягнення в забезпеченні українських військових медиків.

ВОЛОДИМИР ГРОЙСМАН:

«КАБМІН ЗАКЛАДАЄ ЗРОСТАННЯ ВИТРАТ НА БЕЗПЕКУ Й ОБОРОНУ У 2018 РОЦІ ДО 165 МЛРД ГРН»

Кабінет Міністрів України закладає і послідовно відстоюватиме зростання загального обсягу витрат на безпеку й оборону у 2018 році на рівні не менше ніж 165 млрд грн. Про це у відеозверненні сказав Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман.

«165 млрд грн ми запланували на безпеку й оборону у бюджеті економічного зростання на 2018 рік. Підприємства оборонного комплексу забезпечать армію новими танками, новими літаками, бронетехнікою та автомобілями. У наших захисників будуть сучасна зброя та екіпірування, буде гідна заробітна плата. Мій принцип: розвинена економіка держави — захищена країна», — сказав Володимир Гройсман, йдеться на Урядовому порталі.

Нагадаємо: обсяг витрат на безпеку й оборону поточного року перевищив 120 млрд грн.

ПРЕЗИДЕНТ ОЧІКУЄ ВІД ВЕРХОВНОЇ РАДИ РІШЕННЯ ПРО СКАСУВАННЯ ДЕПУТАТСЬКОЇ НЕДОТОРКАННОСТІ ТА ПРОПОЗИЦІЙ ДО ЗАКОНОПРОЕКТУ ПРО АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

Президент Петро Порошенко наголошує, що два роки тому вніс до Верховної Ради проект змін до Конституції, які передбачали скасування депутатської і суддівської недоторканності. Днями глава держави подав до парламенту законопроект змін до Конституції, який абсолютно чітко передбачає скасування депутатської недоторканності, і очікує на його ухвалення.

За словами Президента, перший етап вже пройдено — ліквідовано суддівську недоторканність у форматі судової реформи, яка була впроваджена з його ініціативи. «Вісім тисяч носіїв недоторканності вже її не мають. Залишилося близько 450 осіб», — зазначив він.

Глава держави звернув увагу, що вимагав скасування недоторканності у своїй промові з нагоди Дня Конституції і під час виголошення Послання до Верховної Ради у вересні цього року.

«Як підтвердження цих позицій я вніс законопроект змін до Конституції, який абсолютно чітко передбачає скасування депутатської недоторканності», — наголосив Петро Порошенко.

Президент також зауважив, що втішений тим, що його позицію підтримують і учасники акції, яка відбувається під стінами українського парламенту. «Те, що вони (учасники акції. — Ред.) це підтримують, — я дуже тішуся цьому. Чекаю відповідної реакції в залі (Верховної Ради. — Ред.)», — сказав він.

Глава держави наголосив, що вся судова реформа в Україні відбувається в тісній співпраці з Радою Європи і Венеціанською комісією. За його словами, «Венеціанська комісія розглянула ті законопроекти (щодо антикорупційного суду. — Ред.), які є у Верховній Раді. Обидва вона визнала такими, що є неприйнятними для імплементації в судову реформу».

«Хочу наголосити, що сам термін «антикорупційний суд» з'явився в моєму законопроекті про судову реформу. І сьогодні я чекаю від парламенту, щоб вони напрацювали той законопроект, який буде прийнятний і буде виходити з декількох надзвичайно важливих принципів. Законопроект має відповідати Конституції, вимогам суверенітету України, передбачати абсолютно прозору процедуру відбору і абсолютно ефективних кандидатів, які будуть викликати довіру людей і суспільства», — зазначив Петро Порошенко.

За словами Президента, якщо ці вимоги будуть задоволені, він прийме відповідні напрацювання парламенту і внесе законопроект, який можна буде дуже швидко розглянути, йдеться на сайті глави держави.

«Але в жодному разі я не хотів би, щоб цей процес загальмувався, і саме тому в проекті бюджету (на 2018 рік. — Ред.), за моїм наполяганням уже передбачені видатки на антикорупційний суд», — повідомив Президент.

«Що для цього потрібно? Лише спокійні умови роботи Верховної Ради. Бо «принцип матроса Железняка» з парламентом у демократичній країні не проходить. Впевнений у тому, що на сьогоднішній день ми абсолютно відкриті до співпраці з будь-якими ініціативами, і не треба стукати у відкриті двері, — зазначив глава держави. — Бо іноді прикладом «стукання у відкриті двері» є абсолютно неприйнятне захоплення вертольотного майданчика з вимогою повернути його в державну власність, коли він уже рік за рішенням прокуратури і є в державній власності, тільки на законних підставах, і чекає на рішення суду».

Президент наголосив: «Будь-які інші форми ведуть до отаманщини й хаосу і є абсолютно неприйнятними».

На будівельному майданчику військового містечка в селищі Дачному

ДЛЯ МОРСЬКИХ ПІХОТИНЦІВ ПОБЛИЗУ ОДЕСИ БУДУЮТЬ МІСТЕЧКО

ЗВЕДЕННЯ НОВИХ ОБ'ЄКТІВ ВЕДЕТЬСЯ ЗА СУЧАСНОЮ ТЕХНОЛОГІЄЮ СЕНДВІЧ-ПАНЕЛЕЙ. ТУТ ПОБУДУЮТЬ КАЗАРМИ, ЇДАЛЬНЮ НА ТИСЯЧУ ОСІБ, ЄДИНИЙ ТИПОВИЙ ФІЗКУЛЬТУРНО-ОЗДОРОВЧИЙ КОМПЛЕКС, КОТЕЛЬНЮ

Нині у Міноборони особливу увагу приділяють питанню будівництва нових об'єктів інфраструктури. Так, в селищі Дачне поблизу Одеси практично з нуля зводиться військове містечко для частини морської піхоти. Наразі тут завершено всі проектні роботи та розпочалося зведення споруд.

Як розповів головний інженер Південного ТерКЕУ полковник Юрій Підгаєцький, будівництво нових об'єктів на території містечка вестиметься за сучасною технологією монтування так званих сендвіч-панелей. Переваги цього методу — швидкість будівництва, висока енергоефективність приміщень, матеріали виключно вітчизняного виробництва.

Після прокладення та відновлення всіх мереж у котельні будуть встановлені три високотехнологічні газові STAB-котли потужністю 1 МВт кожен. Вони повністю покриють потреби містечка як в опаленні приміщень, так і в гарячому водопостачанні.

При проектуванні цього містечка основну увагу фахівці зосередили на розміщенні військовослужбовців контрактної служби. Для них побудують казарми кубрикового типу, які за характеристиками можна вважати гуртожитками покращеного планування. У приміщеннях будуть створені всі необхідні умови, щоб військовослужбовці могли повноцінно відпочити після служби, почуватися так само комфортно, як у звичайному житловому будинку.

Також на цій території ведеться будівництво їдальні на тисячу осіб. Незабаром буде зведено типовий фізкультурно-оздоровчий комплекс, параметри якого дозволять не лише займатися спортом військовослужбовцям частини, а й проводити повноцінні змагання з ігрових видів спорту. До речі, загалом в Україні сплановано будівництво чотирьох таких комплексів.

Загальний кошторис проекту становитиме близько 250 мільйонів гривень, дев'ять об'єктів будуть зведені з нуля.

Фахівці Південного територіального КЕУ зазначають, що через цьогорічні зміни в законодавстві щодо проходження будівельних експертиз початок реальних робіт на багатьох об'єктах було відтерміновано на 40 діб. Це значно вплинуло на виконання раніше затверджених планів, проте в управлінні роблять усе можливе, щоб максимально ефективно освоїти до кінця року всі виділені кошти. Наразі в управлінні готуються до проведення тендерних процедур серед підрядників на будівництво 19 нових споруд у різних гарнізонах. Вісім з них у Миколаївському гарнізоні — йдеться про гуртожитки для проживання контрактників.

Цього року військовим для капремонту та будівництва у Вінницькій, Кіровоградській, Одеській, Миколаївській та Херсонській областях передбачено близько 190 мільйонів гривень, з яких 150 мільйонів — для нещодавно створених чи передислокованих підрозділів.

Загальний кошторис проекту в Дачному становитиме близько 250 мільйонів гривень, дев'ять об'єктів будуть зведені з нуля

При цьому, як зазначив виконувач обов'язків начальника Південного територіального квартирно-експлуатаційного управління Міністерства оборони України полковник Ігор Литвинюк, в загальному обсязі завдань один з пріоритетних напрямків, з урахуванням переходу на нову систему харчування військовослужбовців, став капітальний ремонт їдалень військових містечок.

— До кінця поточного року ми плануємо завершити капітальні та поточні ремонти на шести об'єктах — це їдальні бригади ВДВ в Миколаєві, Військової академії та Військово-медичного клінічного центру Південного регіону в Одесі та кількох окремих батальйонів у Подільську й інших місцях. Крім того, для їдалень буде закуплено нове обладнання, — розповів полковник Ігор Литвинюк.

Володимир ВІВАТ

БЕРЕГОВІ АРТИЛЕРИСТИ ВМС УКРАЇНИ ЗАСЕЛИЛИСЯ В НОВУ КАЗАРМУ

Урочисте відкриття капітально відремонтованої будівлі, в якій розміщено штабні й житлові приміщення та їдальня, відбулося в Білгороді-Дністровському. Ще рік тому на місці, де сьогодні розташоване військове містечко берегових артилеристів українських Військово-Морських Сил, був пустир із напівзруйнованими господарськими спорудами. Військовослужбовці, передисловані сюди із району проведення АТО, змушені були жити практично в польових умовах — у наметах по 20 осіб без побутових зручностей, обігрівалися за допомогою буржуйок, вода була привозною, а митися випадало раз на тиждень у польовій лазні. Сьогодні на цьому місці сучасне військове містечко з усіма необхідними атрибутами армійського життя: плацом, спортивним майданчиком, парком бойових машин і техніки та новою казармою.

— Мені дуже приємно, що ми вводимо в експлуатацію після ремонту цей об'єкт. Адже добре відомо, в якій непростій ситуації щодо розміщення, опинилися військові частини і підрозділи ВМС ЗС України внаслідок окупації Росією Криму, — зазначив командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко. — Це тільки перші кроки з відновлення фондів для берегових артилеристів, подальші роботи з відновлення інфраструктури вестимуться як у Білгороді-Дністровському, так і в інших гарнізонах флоту.

За інформацією начальника Білгород-Дністровської квартирно-експлуатаційної частини району підполковника Анатолія Желябка, у подальшому планується провести реконструкцію недобудованої казарми, яка має стати гуртожитком поліпшеного типу для проживання сімей військовослужбовців служби за контрактом.

— Коли рік тому частину вивели з району АТО, умови проживання тут майже не відрізнялися від тих, які були в нас на передовій, — розповів заступник командира бригади підполковник Михайло Юрченко. — Тому основним завданням командування стало вирішення питання щодо капітального ремонту будівель: казарми, штабу, їдальні, навчального корпусу. Цю будівлю ввели в експлуатацію в рекордно стислі терміни. Щоправда, будували її не з нуля. Раніше це була стара двоповерхова споруда, яку повністю реконструювали. Відтепер там на першому поверсі розміститься канцелярія, діловодство та їдальня, а на другому — житлові приміщення. Кожна кімната розрахована на чотири контрактники або вісім військовослужбовців строкової служби.

Зі слів командира бригади полковника Андрія Шубіна, велику допомогу в розв'язанні проблеми щодо підведення й підключення до основних комунікацій нам надали представники міської влади Білгорода-Дністровського та особисто мер міста Алла Гінак.

Наступного року тут планується до здачі друга казарма.

Олександр КІНДСФАТЕР

НА НОВОМОСКОВСЬКОМУ ЗАГАЛЬНОВІЙСЬКОВОМУ ПОЛІГОНІ ЗВОДИТЬСЯ НОВЕ ТАБІРНЕ МІСТЕЧКО НА МАЙЖЕ 2500 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Ера наметових містечок на Новомосковському загальновійськовому полігоні, що на Дніпропетровщині, добігає кінця. За планом уже наприкінці першого кварталу наступного року поблизу полігона виросте нове табірне містечко, в якому мешкатиме особовий склад військових частин, які прибудуть на відновлення боєздатності. Казарми покращеного типу розраховані на проживання близько 2 500 вояків.

Як розповів начальник Східного територіального квартирно-експлуатаційного управління полковник Олег Падитель, зокрема на полігоні побудують п'ять двоповерхових казарм на 480 місць кожна, комплексну будівлю «штаб-казарма», фізкультурно-оздоровчий комплекс. Буде проведений капітальний ремонт їдальні, яка тривалий час не використовувалася за призначенням. Кошторисна вартість даного проекту становить понад 120 млн грн.

Будівництво військового містечка у Черкаському гарнізоні можна вважати лише початком реалізації будівельних планів оборонного відомства на Дніпропетровщині. Вже наступного року планується звести казарми покращеного планування для проживання військовослужбовців за контрактом 93-ї бригади та 25-ї бригади ВДВ. Покращувати умови проживання контрактників будуть і в окремій танковій бригаді.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ

Бронетранспортер БТР-4МВ1

БТР-4 ОСТАННЬОЇ МОДИФІКАЦІЇ СТВОРЕНИЙ ЗА ДОСВІДОМ АТО

БТР-4МВ1 Є УДОСКОНАЛЕНОЮ ВЕРСІЄЮ БРОНЕТРАНСПОРТЕРА БТР-4Е. У КОНСТРУКЦІЮ НОВОЇ МАШИНИ ВНЕСЕНО БЛИЗЬКО СОТНІ ЗМІН ТА ДООПРАЦЮВАНЬ, ЯКІ ПІДВИЩУЮТЬ ЇЇ ЖИВУЧІСТЬ ТА БОЙОВУ ЕФЕКТИВНІСТЬ

Однією з новинок цьогорічної виставки «Зброя та безпека», яка викликала захоплення відвідувачів, став вперше представлений в Україні бронетранспортер БТР-4МВ1

Цю повнопривідну броньовану плаваючу машину з колісною формулою 8х8 розроблено на ДП «Харківське конструкторське бюро з машинобудування імені О.О. Морозова».

— БТР-4МВ1 створений на основі вивчення досвіду експлуатації передусім у районі АТО серійних бронетранспортерів БТР-4Е. При його виробництві нами були враховані всі зауваження та побажання військових, — розповів учений секретар підприємства Андрій Богач. — У порівнянні з БТР-4Е він має чимало змін, спрямованих на підвищення живучості та бойової ефективності.

У бронетранспортері БТР-4 останньої модифікації застосували модульний підхід при побудові бронезахисту та рознесену схему бронювання, як це роблять при виробництві бронетехніки й у багатьох країнах НАТО. Безперечною його перевагою є можливість у найкоротший час пристосувати машину до завдань, які необхідно виконувати. Наприклад, оснастити її додатковою бронею, паливними баками, поплавками. До того ж з'явилася можливість замінювати пошкоджені бронеелементи, які захищають корпус машини, навіть у польових умовах.

У результаті модернізації БТР-4МВ1 отримав новий носовий модуль із більш гострими кутами нахилу та додатково посилений броньовий захист бокових проекцій. Зазнав деяких змін і десантний відсік, у якому встановили нові анатомічні сидіння, що кріпляться до даху бронетранспортера. Це має зменшити травмування особового складу при підриві бронетранспортера на мінно-вибуховому пристрої. Крім того, завдяки кормовій апарелі з гідравлічним приводом відчутно зменшився час, за який здійснюється посадка та спішування десанту. Загалом, за розрахунками виробника, завдяки реалізованим технічним рішенням рівень захищеності екіпажу, десанту та внутрішнього обладнання підвищено на 12–15%.

ОСНОВНІ ТАКТИКО-ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ БТР-4МВ1

Маса (з боєкомплектом), т	24…25
Екіпаж (+ десант), осіб	3+7
Потужність двигуна, к.с	450
Максимальна швидкість по шосе (на плаву), км/год	110 (10)
Запас ходу, км	650
Озброєння: БМ-7 «Парус»:	
Гармата, калібр, мм (боєкомплект, шт)	30 (300)
Гранатомет, калібр, мм (боєкомплект, шт)	30 (57)
Кулемет, калібр, мм (боєкомплект, шт)	7,62 (2000)
ПТКР «Бар'єр», шт	2

Реалізація на практиці нових підходів та схем у бронюванні разом із підвищенням захищеності екіпажу призвела до збільшення маси модернізованого бронетранспортера майже на три тонни. Проте завдяки тому, що БТР-4МВ1 укомплектований німецьким двигуном Deutz, потужністю 450 к.с. та американською трансмісією Alisson, бронетранспортер зберіг ходові якості базової моделі. Він і надалі є плаваючим. Як стверджує виробник, розміщені всередині носового модуля поплавки дозволяють новому бронетранспортеру впевнено долати водні перешкоди навіть при хвилюванні водної поверхні у два бали.

Також у модернізованій машині з'явилася система панорамного огляду. Встановлені на корпусі камери кругового огляду виводять розгорнуте зображення місцевості на монітор механіка-водія, значно покращуючи оглядовість.

БТР-4МВ1, як і БТР-4Е, оснащений бойовим модулем БМ-7 «Парус». Модуль є комплексом озброєння із дистанційним керуванням, яке становлять 30-мм автоматична гармата ЗТМ-1, дві пускові установки для протитанкових керованих ракет «Бар'єр», 30-мм автоматичний гранатомет КБА-117 та 7,62 мм кулемет КТ-7,62, а також шість 81-мм димових гранатометів. Проте і тут є певні відмінності, які суттєво покращують бойові можливості модернізованої машини. Так, **бойовий модуль у БТР-4МВ1 отримав новий вітчизняний оптико-електронний приціл із лазерним далекоміром та потужним тепловізором, який допомагає виявляти цілі в нічний час та за умов поганої видимості на відстані до п'яти кілометрів.** Це дозволяє екіпажу БТР-4МВ1 знищувати цілі на максимальній дальності дії зброї у будь-який час доби та за складних погодних умов, що значно розширює бойові можливості БТР-4МВ1.

У новому бронетранспортері застосували модульний підхід при побудові бронезахисту та рознесену схему бронювання. Завдяки реалізованим технічним рішенням рівень захищеності екіпажу, десанту та внутрішнього обладнання підвищено на 12–15%

Також до покращень та особливостей, які набув БТР-4МВ1, можна віднести колеса з елементами, що допускають рух бронетранспортера на спущених (або зруйнованих) шинах, навіть якщо не задіяна централізована система їхнього підкачування (т.з. технологія Run Flat).

Новий сучасний бронетранспортер найближчим часом буде представлений на випробування і, як сподівається виробник, невдовзі зможе підсилити підрозділи українського війська.

Андрій ЛИСЕНКО

ПТРК «СКІФ» ВРАЖАЄ ЦІЛІ НА ВІДСТАНІ ДО 5,5 КІЛОМЕТРІВ

Ракетні випробування нового протитанкового ракетного комплексу «Скіф», які проводили як в Україні, так і за кордоном, зокрема в умовах надвисоких температур у пустелі, були успішними. Про це повідомив Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов. За його словами, ракети ПТРК «точно, без промаху, вражають цілі на відстані до 5,5 км».

Секретар РНБО України також повідомив, що бойова частина ПТРК «Скіф» «показала унікальний результат, пропалюючи броню товщиною до 1 метра. Тобто у світі немає бронетанкової техніки, яку б не можна було знищити українським «Скіфом», — резюмував Олександр Турчинов.

Нагадаємо, ПТРК «Скіф» дозволяє вражати рухомі й нерухомі броньовані об'єкти, що мають комбіновану, рознесену або монолітну броню, зокрема і з динамічним захистом, а також танки, легкоброньовані об'єкти, вертольоти. Особливістю українського комплексу є можливість дистанційного наведення ракети на ціль із закритої вогневої позиції, що помітно зменшує психологічне навантаження на навідника, а також виключає ризик знищення навідника-оператора вогневим ударом противника у відповідь. Відстань між навідником і пусковою установкою може бути до 50 метрів.

ПТРК «Скіф»

У ПТКР «Скіф» наведення (керування) ракети здійснюється променем лазера, а не підсвічуванням цілі, як у більшості сучасних ПТКР. Лазерний промінь при цьому світить у хвіст ракети і лише в останню секунду перед ударом переводиться на ціль. Це вводить в оману противника і дозволяє завдати раптового удару.

Інф. «НА»

«СТРАЖ» МАЄ ЗАХИСТИТИ ТАНКИ ВІД ПОВІТРЯНИХ І НАЗЕМНИХ ЗАСОБІВ УРАЖЕННЯ

БОЙОВУ МАШИНУ ВОГНЕВОЇ ПІДТРИМКИ ТАНКІВ УКРАЇНСЬКІ ЗБРОЯРІ ВПЕРШЕ ПРОДЕМОНСТРУВАЛИ ПІД ЧАС НЕЩОДАВНЬОЇ МІЖНАРОДНОЇ ВИСТАВКИ «ЗБРОЯ ТА БЕЗПЕКА-2017»

Бойова машина вогневої підтримки танків «Страж»

Насправді ідея створення бойової машини вогневої підтримки танків не є новою, адже попри свою видиму грізність танки доволі уразливі, особливо під час вуличних боїв. Небезпечними для них є піхота противника, озброєна гранатометами, переносними протитанковими комплексами, та легкоброньована техніка, оснащена протитанковими керованими ракетами. І, як не дивно, озброєння танка не дуже підходить для боротьби з ними

Тому іще в у 80-ті роки минулого століття конструктори Радянського Союзу працювали над створенням такої машини. Наразі в Росії існують модифікації зроблених на базі танків Т-72А і Т-90 машин підтримки танків під назвою «Термінатор». Схоже, що на цей вид бойової техніки звернули увагу й вітчизняні конструктори. Продемонстрована минулого тижня під час міжнародної виставки зброярів новітня бойова машина вогневої підтримки танків «Страж» є результатом спільних зусиль ДП «Житомирський бронетанковий завод», ДП «Київський бронетанковий завод» та ДАХК «Артем».

«Страж» призначений для ведення бойових дій у складі танкових підрозділів. Його основне завдання — забезпечення захисту танків та знищення як повітряних, так і наземних цілей — від окремих гранатометників та розрахунків протитанкових ракетних комплексів до ворожої легкоброньованої техніки та вертольотів, озброєних протитанковими засобами ураження.

Ця новинка вітчизняних зброярів створена на базі шасі танка Т-64 із встановленим бойовим модулем «Дуплет». Завдяки такій конструкції Т-64 суттєво полегшав, і його бойова маса тепер становить 33 т (за стандартної маси 38,5 т). Машина розвиває максимальну швидкість руху — 62 км/год.

ОСНОВНІ ТАКТИКО-ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ БОЙОВОЇ МАШИНИ ВОГНЕВОЇ ПІДТРИМКИ «СТРАЖ»

Бойова маса, т	33
Екіпаж, осіб	3
Потужність двигуна, к. с	700
Максимальна швидкість руху, км/год	62
Кліренс (передній/задній), мм	550/460
Озброєння	БМ «Дуплет»

на окремій, незалежній від основного озброєння вісі. Це дозволяє одночасно та з високою ефективністю використовувати весь наявний комплекс озброєння, — розповів начальник інженерного центру ДП «Житомирський бронетанковий завод» Сергій Громов. — Тобто ми можемо стріляти з гармат і одночасно використовувати гранатомет по інших цілях та в інших секторах. Жоден бойовий модуль у світі не має такої розв'язаної вісі озброєння.

Слід також додати, що БМ «Дуплет» оснастили сучасною повністю комп'ютеризованою системою управління вогнем, прицільним комплексом «Курсор», тепловізійним пристроєм, лазерним далекоміром та лазерним каналом наведення ракет. Система дає оператору можливість виявляти танконебезпечні засоби ураження на відстані до 8 км вдень та до 4 км вночі. Важливо, що прицільний комплекс дозволяє оператору обирати цілі на моніторі, а злагоджена робота всіх компонентів комп'ютеризованої системи управління вогнем забезпечує їхнє знищення в автоматичному режимі, причому в тій послідовності та тією зброєю, яку визначив оператор. До речі, озброєння БМ «Дуплет» дозволяє вражати танконебезпечні цілі на чималих відстанях: 30-мм гарматами — від 2000 до 4000 м (залежно від типу боєприпаса), кулеметами — до 1200 м, 30-мм гранатометом — до 1700 м (у секторах, відмінних від тих, по яких веде вогонь основне озброєння), протитанковими керованими ракетами комплексу «Бар'єр» — до 5000 м.

Унікальність бойового модуля «Дуплет» полягає в тому, що 30-мм гранатомет встановлюється на окремій, незалежній від основного озброєння вісі. Це дозволяє одночасно та з високою ефективністю використовувати весь наявний комплекс озброєння. Жоден інший бойовий модуль у світі не має такої розв'язаної вісі озброєння

Бойовий модуль становлять дві 30-мм гармати ЗТМ-2 (бойова скорострільність кожної — понад 550 пострілів на хвилину), два спарені з гарматами кулемети КТ-7,62 мм (або 7,62-мм ПКТ(6П7), 30-мм гранатомет КБА-117; чотири пускові установки для протитанкових керованих ракет «Бар'єр» та шість 81-мм димових гранатометів. Управляють озброєнням два члени екіпажу (командир та навідник-оператор), які знаходяться у підбаштовому відділенні.

— Унікальність бойового модуля «Дуплет» полягає в тому, що 30-мм гранатомет встановлюється

Андрій ЛИСЕНКО

ВАЖКИЙ МЕХАНІЗОВАНИЙ МІСТ ЗДАТНИЙ ВИТРИМУВАТИ НАВАНТАЖЕННЯ ДО 60 ТОНН

На Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека-2017» ПП «171 Чернігівський ремонтний завод» представило розробку, виготовлену в інтересах інженерних підрозділів. Це важкий механізований міст ТММ-3М на базі модернізованого автомобіля КрАЗ. Суттєвого вдосконалення зазнало його базове шасі, а також гідравлічне обладнання, що значно підвищило надійність експлуатації та прохідність машини. Повна маса такого автомобіля разом із фрагментом моста становить 20 тонн.

До складу ТММ-3М входять чотири прольоти, довжина кожного з яких становить 10,5 метра. Важкий механізований міст здатний перекривати водні перешкоди завширшки 40 метрів та завглибшки до 3 метрів. До речі, розкладанням моста можна керувати дистанційно за допомогою виносного пульта на відстані до 30 метрів. Дублювання цієї важливої функції передбачено на випадок, якщо вийде з ладу основне обладнання, розташоване в кабіні.

Наведений міст може витримувати навантаження до 60 тонн. І це, за словами технічного директора заводу Дмитра Колесника, ще не межа. Нині підприємство активно співпрацює з провідними науково-дослідними установами України задля збільшення цієї характеристики до 70–80 тонн, що цілком реально. Як свідчить досвід експлуатації ТММ-3М в одній із країн Балтії, по ньому може переправлятися й важка бронетехніка, наприклад, танк «Абрамс».

Сергій ВОРОНКОВ

ТММ-3М перекриває водні перешкоди завширшки 40 метрів та завглибшки до 3 метрів

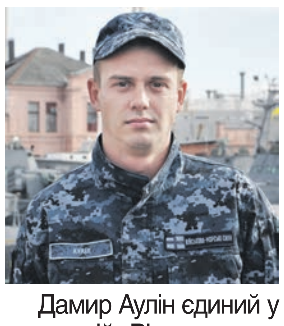
КОМАНДИРАМИ НОВОЗБУДОВАНИХ КАТЕРІВ ПРИЗНАЧИЛИ МОЛОДИХ ЛЕЙТЕНАНТІВ

Бронекатер проекту 58155 («Гюрза-М») був розроблений українським підприємством «Казенний дослідницько-проектний центр кораблебудування» (Миколаїв) і є результатом розвитку катерів проекту 58150 («Гюрза»). «Гюрза-М» більший за свій прототип і має повну водотоннажність 54 тонн, довжину 23 метри, ширину 4,8 метра. Максимальна швидкість ходу — до 28 вузлів, дальність плавання економічним ходом — не менше 900 миль, автономність — п’ять діб. Екіпаж — п’ять осіб. Має в своєму арсеналі два бойові модулі КАУ-30М, які складаються з 30-мм гармати ЗТМ1, 30-мм гранатомета КБА-117 (АГ-17), 7,62-мм кулемета КТ-7,62, двох ПТУР Р-2В «Бар’єр», а також переносного ЗРК. Оснащений радіотехнічними засобами, а саме навігаційною РЛС «Дельта-М» , оптико-електронною системою управління вогнем Sarmat, датчиками виявлення лазерного випромінювання

Усі добре пам’ятають, коли 2014 року на території колишньої Академії ВМС ім. П.С. Нахімова російські окупанти та зрадники спускали наш державний прапор та піднімали свій, курсанти флотського вишу, які не зрадили присяги, співали гімн України. Цей вчинок став дуже символічним та знаковим, курсантами пишалася вся країна, їх називали новим поколінням українських військових, на них покладали велику надію. І от минуло три роки. Сьогодні три молоді офіцери, які 2014 року курсантами співали гімн, стали командирами новозбудованих катерів. До речі, загалом до Одеси прибули чотири «Змії», так моряки називають катери цього проекту. Отже, знайомтесь — лейтенанти Дамир Аулін, Олександр Регула та Іван Долгих

Слід сказати, що на ці посади обирали найкращих не тільки за рівнем навчання, а й за лідерськими якостями, бо в екіпажах катерів чимало військовослужбовців із багаторічним досвідом служби, які старші за своїх командирів на п’ять чи навіть десять років. Утім лейтенанти швидко знайшли спільну мову з підлеглими, і свідченням цього є успішний перехід катерів Дніпром до пункту базування.

— Командиром катера я трохи більше двох місяців і скажу відверто — важко, — розповідає Дамир Аулін. — Ми переганяли катери із заводу до Одеси. Пройшли понад тисячу миль через чотири водосховища та п’ять шлюзів, і це був важкий та водночас корисний досвід.

Дамир Аулін єдиний у своїй родині носить військовий однострій. Він каже, що офіцером Військово-Морських Сил хотів стати ще зі шкільної пори, тому 2010 року вступив до Військово-морського ліцею, а ще за два роки — до флотського вишу, який закінчив у березні 2017-го.

Також Дамир Аулін радий, що командує саме новим катером із сучасним технологічним устаткуванням. Майже всі системи катера автоматизовані, а це енергетичні установки, системи управління, озброєння, зв’язку тощо. Він вдячний командуванню за довіру, адже вже на першому щаблі військової кар’єри він може почати реалізовувати свій потенціал. Тим більше, що ці катери точно не залишаться стояти біля причальної стінки.

А от лейтенант Іван Долгих розпочинав свою флотську кар’єру, вступивши до коледжу підготовки старшинського складу при Академії ВМС, по закінченні якого один рік служив на кораблі управління «Славутич» старшиною артилерійської команди. Однак зупинятися на цьому Іван не збирався, вже тоді він склав чіткий план свого майбутнього і без проблем вступив одразу на другий курс Академії ВМС. Тож у деяких питаннях Іван більш досвідчений, бо рік служби на кораблі — це чималий досвід, що нині додає молодому командиру впевненості.

— Не існує такого підручника, в якому було б написано, як стати командиром. Потрібно вчитися кожного дня, — підсумовує Іван Долгих.

Лейтенант Олександр Регула свого часу проходив стажування на французькому фрегаті «Лафаєт», де офіцер набув дуже потрібних знань та навичок. Він знайомий із сучасними корабельними системами, вміє з ними працювати, особливо це стосується штурманської справи, адже саме цю спеціальність він опановував.

— Під час стажування неодноразово ніс вахту з французькими офіцерами, вони відверто ділилися зі мною тонкощами професії штурмана, — каже Олександр Регула. — Зокрема це маневрування, прокладання курсу, проходження вузькостей, швартування, тобто те, що мені допомогло під час перегону катерів до Одеси.

Призначення молодих офіцерів на такі посади — принципова позиція командування Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

Призначення молодих офіцерів на такі посади — принципова позиція командування ВМС. Чим більше практики даватимуть молодим офіцерам, тим більше зростатимуть їхні можливості

— Чим більше ми будемо давати практики молодим офіцерам, тим більше зростатимуть їхні можливості щодо виконання поставлених завдань на високому професійному рівні. Ми провели конкурс і обрали найкращих. Зараз вони вчаться, також і на своїх помилках, і я думаю, що вони впораються з усіма труднощами, — зазначив командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко.

Олександр ЗАВТОНОВ

НОВІ КАТЕРИ ГОТУЮТЬ ДО ТЕСТУВАННЯ МОРЕМ

На чотирьох малих броньованих артилерійських катерах, які нещодавно прийшли до Одеси, триває інтенсивна підготовка до державних випробувань. Військові моряки разом із представниками заводу «Кузня на Рибальському» здійснили перші виходи деяких катерів у море.

Слід сказати, що тестувати флотські новинки будуть в акваторії Чорного моря біля берегів Одещини. Зазвичай під час цих стандартних процедур перевіряється швидкість ходу катерів, робота апаратури навігації, можливості енергетичної установки, маневреність катерів, рульовий, якірний, швартовно-буксирний та леєрний пристрої. Також перевіряється дальність плавання, спроможність кормових та носових бойових модулів, апаратури навігації та герметизації зовнішнього контуру катерів.

— Зараз проводимо заняття з особовим складом, вони вивчають матеріальну частину, зброю та технічні засоби на своїх постах, особливості різних систем, — зазначив командир малого броньованого артилерійського катера лейтенант Олександр Регула. — Тобто йде планова підготовка до державних випробувань, по завершенні яких катери увійдуть до складу Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

Окрім цього, буде дано оцінку ходовим та маневровим якостям кораблів під час номінального та максимального режиму роботи двигуна, будуть здійснені заміри температурних режимів різних систем.

Олександр ЗАВТОНОВ

ГРИЗУНИ І КОМАХИ ТЕЖ МОЖУТЬ ЗАВДАТИ ВТРАТ

У ПОПЕРЕДЖЕННІ ТАКИХ ЗАГРОЗ ЧИ НЕ КЛЮЧОВУ РОЛЬ ВІДІГРАЮТЬ ФАХІВЦІ ПРЕВЕНТИВНОЇ МЕДИЦИНИ

Нашим солдатам відомо — на «нулі» дошкуляють не тільки бойовики. Є й інші «вороги», з якими також доводиться боротися: гризуни, комахи, змії, холод і спека, умови, в яких доводиться зберігати продукти харчування, питну воду й готувати з них їжу, почасти відсутність можливості дотримуватися елементарних заходів особистої гігієни тощо. В побуті на передовій мало героїчного пафосу, та високий ступінь ризику «підхопити» інфекційне чи інше захворювання. Втім за весь час бойових дій на Донбасі, навіть улітку 2014-го, коли бійцям часто-густо доводилося пити воду з неперевірених колодязів, перебувати в умовах, не надто придатних для життя, у Збройних Силах не сталося жодного спалаху захворюваності особового складу, який можна було б охарактеризувати як епідемію. Про це ми говорили з начальником Центрального санітарно-епідеміологічного управління МО України майором медичної служби Сергієм Литовкою

— На війні, звичайно, трапляються чудеса, але не в цьому випадку. Із самого початку російської агресії, ще в березні 2014 року, коли значну кількість військових частин було виведено з місць постійної дислокації у «поля», наша служба спрацювала максимально ефективно, особливо зважаючи на стан, в якому тоді сама перебувала. І якщо говорити про диво, то насправді воно полягає в тому, що медикам Центрального і підпорядкованих йому регіональних санітарно-епідеміологічних управлінь, штат яких на той час було майже вдвічі скорочено, й вони перебували у стані так званої «реорганізації», в основному вдалося впоратися з тим обсягом завдань, які постали. В тому, що не сталося біди, заслуга людей, насамперед військових лікарів, які постійно відслідковували ситуацію, надавали бійцям і медичному складу військових частин методичну допомогу щодо профілактики та попередження захворювань, оперативно виявляли спалахи захворювань, локалізували їх, визначали збудників і призначали ефективне лікування.

— А чому на початок воєнних дій ваша служба опинилася в «розібраному» стані?

— У такому стані тоді були чи не всі Збройні Сили. У ході реформ у державі перестала існувати санітарно-епідеміологічна служба. Її функції було розділено між Міністерством охорони здоров'я і підрозділами Держпродспоживслужби, яка підпорядковується Міністерству аграрної політики. В Міністерстві оборони ми не могли піти таким шляхом, адже довелося б створювати дві нові структури, займатися лабораторною базою і напрацьовувати алгоритм їхньої взаємодії. Тому було вирішено перейменувати нашу структуру на службу превентивної медицини з покладенням на неї функцій санітарно-гігієнічного нагляду та протиепідемічного забезпечення. На теперішній час така служба сформована.

— Сергію Леонідовичу, а які завдання покладаються нині на очолювану вами службу?

— Значний відсоток обсягу нашої роботи — прогнозування рівня захворюваності, що дозволяє передбачати в бюджеті необхідні фінансові витрати, щоб у разі небезпеки захворюваність не знизила боєздатність військових частин. До того ж таке прогнозування передбачає наявність зрізу інформації про рівні захворюваності на різні хвороби упродовж попередніх 13 років. На щастя, нам вдалося в ході реформування зберегти цей масив інформації, фахівців, базу для їхньої підготовки тощо. І на сьогодні ми на 90% готові до запровадження військових стандартів НАТО, залишається відпрацювати алгоритми лабораторних досліджень, аби вони були такі ж, як у військах Альянсу.

Таким чином ми рухаємося до сумісності з нашими союзниками, і натепер українська армія має власну превентивну медицину.

Нині ми маємо хороші перспективи щодо взаємодії в частині інформаційного забезпечення. В арміях НАТО перед виходом у район бойових дій війська отримують попередні дані щодо забрудненості води, повітря, ґрунту, рівня захворюваності населення, виявлені там інфекційні хвороби, від чого слід вакцинуватися тощо. Саме таку інформаційну систему ми формуємо, за неї відповідатиме служба превентивної медицини. Це дозволить дуже швидко — протягом кількох годин — отримати дані з будь-якого регіону нашої держави, щоб було зрозуміло, до чого належить готуватися. Для прикладу, в районі проведення АТО важливо знати, де знаходяться скотомогильники, а на сьогодні, на жаль, ці дані здебільшого втрачені, тож ми працюємо над тим, аби поновити цю інформацію. Також на службу покладено завдання щодо радіологічних та токсикологічних досліджень — це важливо при загрозі застосування противником боєприпасів із отруйними речовинами.

— А структура служби буде такою ж, як в арміях НАТО?

— Сумісність в арміях Альянсу — це насамперед напрямок, який дозволяє стандартизуватися до загальних вимог. Самі ж структури та покладені на них функції можуть відрізнятися. Наприклад, у Бундесвері превентивна медицина виконує здебільшого наглядові завдання. А якщо взяти Військо Польське або ЗС США, то, крім наглядових, за превентивною медициною закріплюються лікарські функції — тобто роз'яснювальна робота, проведення лабораторних досліджень, аналіз та прогнозування. Наша структура нині найбільше схожа на ту, яку має Військо Польське, а також, частково, на структуру в армії США. Різниця з американською системою полягає в тому, що в них дуже розвинена спеціалізація. Наприклад, ми маємо лікарів загальної гігієни, на яких покладено дуже широкий спектр завдань, наприклад, щодо гігієни харчування, розміщення особового складу, водозабезпечення бійців тощо. А в американській армії кожним із цих напрямків опікується профільний фахівець. Окрім цього, в нас уніфікована структура — Центральне та підпорядковані йому регіональні управління, а в армії США є Головне управління, а також окремі структури в Повітряних силах, на флоті та в Сухопутних військах.

— А що стосується матеріальної бази, рівня забезпеченості обладнанням, реактивами тощо?

— У Збройних Силах є власні лабораторії, але, на жаль, наявне обладнання не відповідає світовому рівню. Раніше ми отримували його з Російської Федерації, однак тепер орієнтуємося на західних партнерів. Реактиви також закуповуємо в Німеччині, Індії. А ще ми тісно співпрацюємо з вітчизняними цивільними лабораторними центрами, в розпорядженні яких є обладнання дуже високого класу. Окремо маю висловити вдячність уряду та Посольству США в Україні, завдяки яким за програмою допомоги нелетальною зброєю в район АТО ми отримали кілька мобільних лабораторій на базі автомобіля «Мерседес-Спринтер». Завдяки цьому тепер можемо дуже оперативно отримувати результати досліджень безпосередньо в зоні бойових дій і майже миттєво реагувати на ту чи іншу ситуацію. Це дуже важливо, оскільки одним із завдань служби є попередження поширення захворювання не тільки на інші військові частини, а й у глиб країни. Ми маємо завдання, виявивши спалах інфекції, будь-що запобігти переміщенню хворих, локалізувати осередок захворювання й запровадити карантин, в якому має бути налагоджено процес ефективного лікування. Це завдання завдяки іноземній допомозі на сьогодні нам вдається успішно виконувати.

— Оскільки заговорили про АТО, наступне запитання стосується однієї з проблем, яка існує на передовій, гризунів. Осінь, стає дедалі холодніше, і вони починають масово заселятися у бліндажі, приміщення, де зберігаються харчі тощо. Яким чином ведеться боротьба з цими «супостатами»?

— Уперше з цією проблемою ми зіштовхнулися 2014 року, але справжня навала непроханих гостей сталася восени 2015-го, тоді вони знищували не лише продукти харчування, а й матраци, амуніцію, кабелі тощо… До подій на Сході боротьбою з гризунами опікувалася держава, а також фермери, які замовляли відповідні послуги у спеціалізованих підприємств. У Збройних Силах керівними документами визначено, що теж можна укладати такі договори із суб'єктами господарювання або вирішувати проблему силами власної санітарно-епідеміологічної служби. Проте дератизаційний відділ у нашій службі було скорочено ще 2011 року, а підприємці встановили такі розцінки на свої послуги, що наш бюджет не витримував. Але ми знайшли вихід із цієї ситуації. Частина фахівців нашого управління зголосилися фактично на волонтерських засадах займатися цією проблемою. Міністерство оборони і волонтери допомогли у закупівлі необхідних препаратів, оскільки вони доволі дорогі. Тож 2015 року ми зі значним запізненням — у грудні вперше провели дератизацію в районі АТО. Тепер ці заходи ми проводимо за графіком. Цього року дератизація запланована на жовтень, фахівці готові, транспорт є, необхідні препарати також закуповуються. А в червні ми проводили дезинсекцію, тобто боролися зі шкідниками, паразитами й комахами, найпоширенішими з яких у районі АТО є блохи, воші, клопи та кліщі.

— А що б ви порекомендували військовослужбовцям напередодні зимового періоду, особливо тим, хто зараз знаходиться в районі АТО?

— Насамперед хочу всім нагадати про вакцинацію від грипу. Вона у Збройних Силах абсолютно безкоштовна, тож якщо ви прагнете вберегтися від хвороби, обов'язково не залиште поза увагою цю просту процедуру. Навіть якщо таки захворієте, то в тих, хто був вакцинований, перебіг хвороби значно легший. Добрий солдат — здоровий солдат.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Іван СТУПАК

РЕПЕТИЦІЇ ВІЙНИ

УКРАЇНА ДОЛУЧАЄТЬСЯ ДО ЕВОЛЮЦІЇ В ГАЛУЗІ РОЗВИТКУ ТЕХНОЛОГІЙ ІМІТАЦІЙНОГО МОДЕЛЮВАННЯ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ

Цього року на території Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного відкрили Центр імітаційного моделювання — один із найпотужніших у Європі

Наша держава нарощує співпрацю з партнерами в галузі втілення сучасних методів та технологій підготовки військ. Це ресурсновитратна річ, тому до масштабного впровадження високотехнологічних методик та розвитку відповідної інфраструктури наша держава приступає тільки зараз, коли це дозволили обсяг видатків на оборону й допомога міжнародних донорів

Вишкіл ланок військового управління, також і вищих штабів, є актуальним завданням усієї системи фахової підготовки, зокрема у сенсі опанування найбільш ефективних методів та прийомів ведення сучасного бою та операцій, формування стратегічного бачення ситуації. Поява сучасної професійної армії неможлива без інноваційних підходів до фундаментальних речей в оборонному будівництві. Ми бачимо, який потужний фінансово-консультативний ресурс виділяється для розвитку полігонів та загалом навчальної бази ЗСУ. 2017-й, вочевидь, є проривним роком щодо кардинального технологічного переоснащення мережі осередків підготовки війська. І, напевно, відкриття на території Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного одного з найпотужніших у Європі (площею 3,5 тисячі квадратних метрів) Центру імітаційного моделювання є прикладом саме такого поступу. Ця подія доволі знаково відбулася під час українсько-американських КШН Rapid Trident-2017. Саме США допомогли центру обладнанням на суму 22 млн дол. Його призначення — підготовка органів військового управління ЗС України та закордонних партнерів, що сприятиме наближенню до стандартів НАТО.

Уже є перші відгуки щодо згаданого центру від наших партнерів. Так, стратегічний радник від США генерал Джон Абізейд високо оцінює підготовку українських військових, позитивні зміни в інфраструктурі, технічному забезпеченні та професіоналізмі бійців. Приємними враженнями поділився і Міністр національної оборони Канади Харджит Сейджжан, який недавно побував у центрі моделювання бойових дій під Львовом.

Зауважимо: Центр імітаційного моделювання готуватиме штаби рівня батальйон-бригада (механізовані, танкові, частини ВДВ, військові формування інших силових структур). Тутешній вишкіл базується на командно-штабних комп'ютерних навчаннях, заснованих на моделюванні бойових дій, яке забезпечують сучасні інформаційні технології. Тут формується осередок упровадження в підготовку військ систем конструктивного, віртуального, інструментального моделювання і військових комп'ютерних ігор. Окрім генерування різних тактичних ситуацій, тут можна відпрацювати і практичні дії за допомогою системи лазерної імітації MILES-200 (Multiple Integrated Laser Engagement System), бригадний комплект якої закуплено в межах технічної допомоги від США. Це дозволяє імітувати максимально наближений до реального бій за участю особового складу і техніки. Крім того, для проведення індивідуальної підготовки деяких фахівців використовують віртуальні тренажери-симулятори БМП, БТР та танків, здатні відтворювати навіть дорожню трясьбу, звуки руху чи пострілів.

Новий тренд — військово-урбаністичні полігони

Користь і сенс застосування таких технологій у підготовці військ очевидні. Лідером у галузі імітації збройних конфліктів є США, де розроблено низку навчальних програмних продуктів. Програма «Янус» дебютувала наприкінці 70-х років минулого століття. Її застосували в плануванні бойових дій у Панамі, на Середньому Сході, в Сомалі, Боснії. Потім з'явилися «Об'єднана конфліктна модель» і «Об'єднаний тактичний імітатор». 20 років тому була створена система JCATS (Joint Conflict and Tactical Simulation) як тренажер, що дозволяє офіцерам здобути досвід з управління віртуальними військами в умовах оперативно-тактичної обстановки, що постійно змінюється. У США нині діє інтегрована мережа з 30 тренувальних центрів імітаційного моделювання. 10 років тому до системи через спільний комплексний навчальний центр долучилася і Австралія. Саме відповідні американські практики є основою і для розвитку української моделі мережі центрів імітації бойових дій. Моделювання сценаріїв війни використовують усі країни НАТО, а також агресор, якому протистоїть Україна.

Новий тренд в еволюції технології імітування війни — створення спеціальних навчальних міст і програмних продуктів, де театром воєнних дій є урбанізована місцевість. З'являється дедалі більше центрів бойової підготовки, де розігрують варіації мобільних операцій у міському середовищі, зокрема французький Центр імітаційного моделювання для навчання, тренування та експериментів (CSFEE). Нашим військовим варто враховувати, що й у РФ створено навчальний центр ведення бойових дій у міських умовах (50 будинків на трьох вулицях) на полігоні у Прудбої (Волгоградська область). Нещодавно там показово «обкатали» нову тактику, здобуту під час конфлікту в Сирії. Такі центри існують в Ізраїлі, США, Литві. Україна має розвивати й цю тематику — принаймні в нас є досвід оборони ДАПу, який варто систематизувати й використати при розробці сценаріїв для моделювання бойових дій у ході підготовки військ. Дехто пропонує облаштувати такі полігони на територіях покинутих заводів чи безнадійних довгобудів на кшталт міста-привида Орбіта на Черкащині.

Імітаційні центри варто об'єднати в мережу

— Нині Збройні Сили формують систему імітаційного моделювання бойових дій, — зауважує провідний фахівець Центру імітаційного моделювання НУОУ Віктор Бобильов. — Оборонне відомство, крім нашого, має такі ж центри в ХНУПС, Національній академії сухопутних військ, Центрі миротворчості та безпеки, створюють такий центр і для ССпО в Одесі. Більшість їхніх фахівців пройшли початковий курс навчання у ЦІМ НУОУ, а тепер опановують поглиблену підготовку. Із об'єднанням центрів імітаційного моделювання в мережу система стане повноформатною. Її центральним елементом може бути ЦІМ НУОУ, де зосереджено основний інтелектуальний, методичний потенціал, а в бібліотеці ресурсів імітаційного моделювання зберігаються бази даних для проведення різних заходів з підготовки військ і фонд програмного забезпечення. Ця ідея виникла вже давно, а для її втілення доцільно розробити й затвердити дорожню карту розвитку такої системи.

«Кожному військовому перед тим, як він потрапить в умови повноцінної війни, слід сформувати так звану ментальну модель майбутніх дій»

Важливо, що ця технологія дає величезну економію. Не треба використовувати боєприпаси, паливо, розгортати наметові містечка. Приміром, щороку у ФРН проводили навчання з передислокацією частин із США й інших держав НАТО. Американцям вони коштували $50–60 мільйонів кожне. Коли ж там перейшли на використання систем імітаційного моделювання бойових дій, такі витрати зменшилися вдесятеро!

— Кожному військовому перед тим, як він потрапить в умови повноцінної війни чи виконання серйозного завдання, слід сформувати так звану ментальну модель майбутніх дій. Технологія імітаційного моделювання підходить для цього якнайкраще, — говорить Віктор Євгенович. — Серед низки спецпрограм, наданих американськими партнерами, ми обрали JCATS, бо вона найточніше імітує реальні бойові дії видів та родів військ ЗСУ й максимально наближає навчання на уявному полі бою до того, що буває в реальності. Це досягається використанням віртуальних військ, озброєних різними зразками ОВТ. У базі даних є вся необхідна для моделювання інформація про окремого солдата — зріст, вага, оснащення, фізичний стан. Тут, немов у конструкторі, можна набирати з елементів будь-які штатні структури. Конструктивний тренажер розраховано на підготовку органів військового управління — командирів та їхніх штабів до рівня штабу оперативного угруповання військ. Незамінний він і на розподілених навчаннях на кшталт міжнародних Saber Guardian чи SEESIM. JCATS видає величезну кількість інформації — 51 звіт про дії наших військ та ворога: втрати, витрати боєприпасів, палива, хід ведення розвідки тощо. Дані оновлюють у динаміці, що уможливлює об'єктивне оцінювання ефективності ухвалених командиром і штабом рішень на ведення бойових дій та якості управління.

Перевага системи — у формуванні ментальної моделі варіацій ведення бойових дій у конкретному місці, які командир створює в безпечній атмосфері, а не під свист куль і розриви снарядів. Зрозуміло, життя вимагатиме імпровізації. Однак, пройшовши напружений тренінг на спеціальних програмних комплексах, офіцеру простіше знайти оптимальні рішення в динамічно змінній обстановці. Принаймні, виконуючи завдання в незнайомій місцевості, він не почуватиметься безпорадним. Американці до того, як відправити підрозділ воювати у Афганістан чи Ірак, проводили курс навчання на засобах імітаційного моделювання. Якщо командир і його штаб одержували позитивну оцінку за підсумками цього вишколу, частина їхала на полігон і лише після злагодження з використанням реальної техніки та озброєння вирушала виконувати бойові завдання.

Геннадій КАРПЮК

ЦИФРОВА ГІГІЄНА КРИТИЧНО ВАЖЛИВА В СУЧАСНІЙ ВІЙНІ

ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ РОБОЧИХ ЗУСТРІЧЕЙ ПРЕДСТАВНИКІВ МІНОБОРОНИ, СБУ, МІНІСТЕРСТВА ІНФОРМПОЛІТИКИ, ПРЕДСТАВНИКІВ МЕДІА ТА ІТ-СПІЛЬНОТ, А ТАКОЖ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ГО «ІНТЕРНЬЮЗ-УКРАЇНА» СТВОРЕНО РЕКОМЕНДАЦІЇ З ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ В ІНТЕРНЕТІ ПІД ЧАС ВОЄННОГО КОНФЛІКТУ

Міністри оборони країн — членів НАТО торік визнали кіберпростір п'ятим виміром ведення війни разом із суходолом, морем, повітрям та космосом. Російська агресія на Сході України та в Криму спонукала до необхідності підсилення цифрової безпеки. Важливим кроком на інституційному рівні стало підписання 15 березня 2016 року Президентом України указу, який ввів у дію рішення РНБОУ «Про Стратегію кібербезпеки України», що визначило створення умов для безпечного функціонування кіберпростору.

Кібернапади у вигляді DDoS-атак на сайти, поширення шкідливого програмного забезпечення, націлені на банки, аеропорти, енергетичні компанії, міністерства та інші державні структури, трапляються дедалі частіше, а їхні наслідки стають все більш загрозливими.

Спецслужби противника та групи хакерів неодноразово піддавали атакам акаунти в соцмедіа та електронні скриньки українських військових, держслужбовців, бізнесменів, журналістів.

Інформацію, що передається по Інтернету незахищеними каналами, можуть перехопити треті особи. Повний захист гарантується тільки за умов умілого використання сучасних криптологічних сервісів.

Проблеми з цифровою безпекою найчастіше виникають на рівні пересічних користувачів. В Україні мільйони людей тривалий час користувалися й нерідко досі користуються неліцензійним програмним забезпеченням, не звертають увагу на необхідність оновлення ліцензійного ПЗ, не звикли створювати резервні копії даних чи використовують прості паролі, до яких легко підібрати ключ.

Міністри оборони країн — членів НАТО торік визнали кіберпростір п'ятим виміром ведення війни разом із суходолом, морем, повітрям та космосом

В умовах гібридної війни ризики для користувачів значно підвищилися. Саме тому цифрова гігієна та підвищення рівня обізнаності з безпечним використанням Інтернету повинні стати пріоритетом для кожного, хто має справу зі Всесвітньою павутиною. Зміна поведінки щодо користування цифровими сервісами мінімізує не лише втрати чи крадіжки цінної інформації, але й ризики для життя та здоров'я.

Саме для безпечного користування мережею Інтернет Громадська організація «Інтерньюз-Україна» нещодавно розробила посібник «Рекомендації з інформаційної безпеки в Інтернеті під час конфлікту». Його створено на основі результатів зустрічей за участю представників Міноборони, СБУ, МІП, представників медіа та ІТ-спільнот, а також міжнародних організацій та експертних дискусій. В посібнику також враховано досвід іноземних держав — США, країн Балтії та Ізраїлю.

— Ми вітаємо розробку такого посібника, адже він не лише демонструє ефективність співпраці між органами влади і громадянським суспільством, а й надає дійсно важливі рекомендації стосовно безпечної поведінки в соцмережі в умовах збройного конфлікту, — говорить один із його розробників, державний секретар Міністерства інформаційної політики України Артем Біденко. — Наше відомство теж дотримуватиметься рекомендацій, прописаних у посібнику, й уже запровадило деякі з них. Зокрема така ліцензія, як Creative Commons Attribution 4.0 International, уже давно стоїть на сайті міністерства.

Рекомендації розроблено також для того, щоб громадськість знала, як ефективно використовувати канали комунікації для направлення звернень.

Посібник включає в себе рекомендації щодо інформаційної безпеки та роботи в Інтернеті, розповідає про відповідальність за те, що люди пишуть і як коментують, описує технічні підходи до публікації й поширення відео тощо.

Верховна Рада України врегулювала і визначила основні засади кібербезпеки. За відповідний законопроект проголосувало 258 народних депутатів.

Парламент визначив, що об'єктами кіберзахисту є комунікаційні системи, в яких обробляються національні інформаційні ресурси та які використовуються в інтересах органів державної влади, органів місцевого самоврядування, правоохоронних органів та військових формувань.

Також до цього переліку віднесено об'єкти критичної інформаційної інфраструктури та комунікаційні системи, які використовуються для задоволення суспільних потреб.

Законом передбачається функціонування урядової команди реагування на комп'ютерні надзвичайні події України CERT-UA. Її завданнями визначається, зокрема, аналіз даних про кіберінциденти, ведення їхнього державного реєстру, надання власникам об'єктів кіберзахисту практичної допомоги з питань запобігання, виявлення та усунення наслідків кіберінцидентів.

Основними суб'єктами національної системи кібербезпеки відповідно до законопроекту є Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України, Національна поліція України, Служба безпеки України, Міністерство оборони України та Генеральний штаб Збройних Сил України, розвідувальні органи, Національний банк України.

Суть законопроекту полягає в узаконенні термінології з префіксом «кібер» (простір, атака, злочин, тероризм, розвідка, шпіонаж тощо). Після ухвалення законопроекту порушення, здійснені у віртуальному просторі (наприклад, незаконний переказ чи зняття коштів з чужого рахунку, порушення роботи АЕС чи аеропорту) розцінюватимуться як кіберзлочини — аналогічно до злодійства, тероризму тощо.

ПОТРІБНО ЗНАТИ

Ваш носій інформації можуть поцупити або ж цінна інформація потрапить до чужих рук. Що робити?

Виконуючи завдання в районі проведення АТО, військові, держслужбовці, журналісти часто ризикують втратою чи викраденням у них мобільного телефона, флеш-картки або ноутбука. Отож як подбати заздалегідь про безпеку інформації?

- Встановіть паролі на всі пристрої, якими користуєтеся (PIN-код у телефоні, пароль на вхід до облікового запису Windows тощо).
- Періодично робіть резервні копії важливих файлів через хмарні сервіси або на зовнішні переносні пристрої.
- Блокуйте пристрій щоразу, коли від нього відходите. Наприклад, у Windows — за допомогою комбінації клавіш Win+L.
- Установіть повне шифрування на всі диски комп'ютера. Для Windows можна скористатися шифруванням за допомогою програми BitLocker для операційної системи Mac OS X існує аналог FileVault.

Програма-шифрувальник зробить так, що тільки після введення пароля ви зможете побачити вміст жорстких дисків чи зовнішнього носія.

Безпека в соціальних мережах

Соцмережі перетворилися на зручний та ефективний засіб комунікації. Через соцмедіа обмінюються повідомленнями, публікують особисті фото чи відео, інформацію про місце роботи, колег, навчання, дозвілля, вподобання, політичні погляди тощо. Такий обсяг приватної інформації несе в собі фізичну загрозу для військових, державних службовців і звичайних користувачів, якщо акаунт зламають і вона потрапить у небажані руки.

Ваш акаунт у соцмережах перебуває під загрозою злому з метою діставання несанкціонованого доступу. Що робити?

- Встановіть надійний пароль для входу в соціальну мережу. Безпека вашого акаунта залежить від складності пароля.
- Увімкніть функцію двофакторної автентифікації. Щоб увійти в акаунт з незнайомого пристрою, сервіс попросить вас про додаткову ідентифікацію як власника акаунта — надішле на вказаний номер телефона СМС із кодом підтвердження, попросить ввести один із кодів, які ви попередньо зберегли або через інший обраний вами спосіб підтвердження. У Facebook, наприклад, увімкнути двофакторну автентифікацію можна в налаштуваннях у вкладці Security and login (або за лінком bit.ly/fbsecurityandlogin).
- Не публікуйте ніякої інформації, що може поставити під загрозу ваше або чиєсь життя чи здоров'я.
- Публікуйте часткову або несправжню інформацію про себе.
- Обмежте доступ до приватної інформації в налаштуваннях конфіденційності соціальної мережі. Зазвичай соцмережі дозволяють налаштувати різні рівні конфіденційності для багатьох типів даних.

Через фотографії та відео в соцмережах ворог може вирахувати розташування військової частини, техніки чи військовослужбовців. Що робити?

- Вимкніть функцію визначення місцерозташування на всіх пристроях — геотегінг або геопозиціонування. Телефони часто самостійно прикріплюють до фото метадані або ж місце і час знімання. Хоча при публікації в соцмережах ця інформація стирається, вона все одно може потрапити до чужих рук в інший спосіб (наприклад, загубився телефон чи потрапив вірус, який перешле файли).
- Не фотографуйте місця з примітними ознаками ландшафту чи території.
- Не варто фотографувати військову техніку (головне — щоб її не можна було ідентифікувати за допомогою зовнішніх знаків і позначень) та незнайомих людей (опубліковані в Інтернеті фото з незнайомими людьми можуть потрапити в поле зору тих, хто їх упізнає, що принесе їм загрозу від ворога).

Роман ВУС

Командир розвідвзводу старший прапорщик Сергій (у центрі) зі своєю групою

МИСЛИВЦІ ЗА ВОРОЖИМИ МІНОМЕТНИМИ РОЗРАХУНКАМИ

НА РАХУНКУ КОМАНДИРА РОЗВІДВЗВОДУ СТАРШОГО ПРАПОРЩИКА СЕРГІЯ ЧИМАЛО ВИХОДІВ ДО ПЕРЕДОВИХ ПОЗИЦІЙ ПРОТИВНИКА. ПІД ЧАС ОДНОГО З ТАКИХ, РЯТУЮЧИ ПІДЛЕГЛОГО, СЕРГІЙ ОТРИМАВ ПОРАНЕННЯ, ТА, ПОПРИ ЦЕ, ВІН СЬОГОДНІ ЗНОВУ НА ВІЙНІ

Для інструктора розвідувальних груп полігона високомобільних десантних військ потрапити в район бойових дій було справою честі. Новини з фронту про запеклі протистояння, повідомлення про загибель вчорашніх його учнів ятрили душу. Він знав, що його вміння і знання потрібніші на передовій. Один рапорт, другий, третій… Нарешті підписали!

Притирання до нового колективу тривало трохи більше часу, ніж передбачав Сергій. Введені новим взводним правила сприйняли не всі розвідники. Тож декого довелося переконувати не лише власним прикладом і словом, а й дисциплінарним статутом, а з кимось довелося й попрощатися. Щоденні тренування формували колектив. Розпочали з елементарного — орієнтування на місцевості, далі складність нарощували, відпрацьовували потрапляння в засідку, вихід групи з-під перехресного вогню тощо.

Перше бойове хрещення групи в районі проведення антитерористичної операції відбулося під Докучаєвськом. Під час повернення із завдання передовий дозор виявив саперів противника, які мінували протоптану териконом стежку. Одного знешкодили, другого взяли в полон. «Місцевим» бойовиком виявився якут.

З кожним виходом до передових позицій для збору інформації про угруповання противника в інтересах батальйону, бригади, сусідів зліва чи справа група набувала бойового досвіду. Втім траплялося, що із завдання поверталися, так і не розпочавши його виконувати. Бойові зіткнення з ворогом у «сірій» зоні вимагали зміни маршруту виходу і повернення групи.

…Намагаючись не наразитися на "сюрпризи", розвідники рухались неквапно. Попереду дозор, за ним кістяк групи. Ледь помітна вузька стежка, що петляла між деревами та чагарниками лісосмуги, змушувала бійців виважено робити кожен крок. Раптовий звук пострілу з міномета зупинив розвідників біля підніжжя терикону. «Невже знайшли?» — фіксуючи своє положення на планшеті, з надією подумав командир. Уже близько тижня передові позиції батальйону противник обстрілював із міномета. Виявити ворожий розрахунок було вкрай важко, він постійно обирав нові позиції для ведення вогню. Гучність пострілів наростала. На краю заростей посеред терикону розвідники залягли. «Вони вже знялися, були на білій «газелі», їхню позицію засік», — доповів командиру військовослужбовець з позивним «Рожок». «Будемо чекати», — дав загальну команду старший групи.

Противник розмістив три мінометні розрахунки у шахтних вагонетках. Смертоносний потяг колією виїжджав із шахти, а після завдання удару, бойовики спішно ховали його. Та розвідники «вирішили» цю проблему

Чекати на повторну появу білої «газелі» розвідникам довелося більше доби. Мінометний розрахунок «відмінусували» самостійно. Втім на зворотному шляху їх виявили. Під час виходу з-під обстрілу сапер групи не помітив розтяжку. На характерний звук відреагував командир, котрий йшов позаду. Відштовхнувши підлеглого вбік, сам вийти із зони ураження не встиг. Осколки проштрикнули ногу та руку...

У госпіталі взводний затримався ненадовго, на щастя осколкові поранення виявилися не надто важкими, тож уже за кілька тижнів Сергій знову вирушив із групою на бойове завдання. І одне з них також стосувалося пошуку ворожих мінометних розрахунків.

У штабі батальйону вказали лише приблизні квадрати, звідки противник гатив по позиціях. «Знайдіть», — не наказав, а радше попросив комбат.

Розвідгрупа Сергія під носом у ворога обстежувала квадрат за квадратом, і знайшла… Як виявилося, противник розмістив три мінометні розрахунки у шахтних вагонетках. Смертоносний потяг колією виїжджав із шахти, а після завдання удару, бойовики спішно ховали його назад. Щоразу ворог змінював позиції до застосування, бо довжина колії, що сполучала шахту з місцем відвантаження вугілля, чимала. «Вирішити» проблему з мінометним потягом розвідникам допомогла артилерія бригади, вразивши ціль за наданими ними координатами.

— Він справжній командир, справжній розвідник, знає і любить свою роботу, — розповідають про взводного його підлеглі. — Своїми знаннями та досвідом ділиться з нами, навчає нас усіх тонкощів цієї складної професії. Сергій вчить нас думати, вчить прораховувати ситуації. Коли є вільна хвилина, ми постійно тренуємося. Разом моделюємо різні ситуації, що можуть виникнути під час «прогулянок» до «сірої» зони, відпрацьовуємо їх. Учимося імпровізувати, а після того як нас підсилили аеророзвідкою, наші імпровізації є напрочуд вдалими.

Сам Сергій зазначає, що робить те, що і належить робити військовому, коли у країні війна:

— Ми захищаємо свій край від ворога і робитимемо це до останнього подиху…

Сергій ФУРДИК

ПЕКЕЛЬНА ДОБА НА «АЛМАЗІ»

Призваний за мобілізацією в серпні 2014 року, Дмитро одразу ж опинився у вирі подій у районі проведення АТО. Випускник Київського військового ліцею імені Івана Богуна він у складі 12-го батальйону територіальної оборони, який формувався в Києві, зайняв позицію на Вергунському роз'їзді в Жовтневому районі Луганська. З кожним днем обстріли позицій батальйону посилювалися, і якщо в перші дні по киянах стріляли тільки зі стрілецької зброї, то з початку вересня це вже були міномети, гаубиці й «Гради». Причому стріляли з житлових масивів обласного центру.

— Я назавжди запам'ятав одну місцеву жіночку, — каже офіцер, — яка в розмові зізналася, що й сама була впевнена в тому, що по луганчанах стріляють «укропи», аж поки на власні очі не побачила справжню картину: «Град» під її вікнами випускає півпакета ересів по українських позиціях, а потім розвертається на 180° і решту снарядів вистрілює по Луганську…

За три роки участі в АТО у фронтовому житті Дмитра було різне: обстріли й знищені ДРГ, біль від втрати бойових побратимів і радість від перемог, служба в тилових районах і криваві будні на передовій. Тут він пройшов бойовий шлях від солдата до командира роти. А ще був «Алмаз», бій на якому закарбувався в пам'яті офіцера назавжди.

1 лютого 2017 року група добровольців із 1-ї мотопіхотної роти 12-го батальйону на чолі з тоді ще командиром взводу молодшим лейтенантом Дмитром зайшла на зайнятий за кілька днів перед цим опорний пункт противника «Алмаз». Сьогодні він носить ім'я загиблого в бою за нього командира штурмової групи Героя України капітана Андрія Кизила із позивним «Орел». На позиції дві групи добровольців змінили підрозділ лейтенанта Василя Тарасюка, пізніше також удостоєного звання Героя України.

Це була пекельна доба, 24 години безперервного бою. Бойовики шаленіли, намагаючись повернути собі контроль за «Алмазом», який є стратегічною позицією на підступах до Авдіївки. Вночі наші воїни не допустили прориву противника, вчасно його помітивши й закидавши гранатами. Під ранок після чотиригодинного артобстрілу бійці виявили другу штурмову групу й відігнали її щільним кулеметним вогнем. Уже зранку, коли військовослужбовці, які прийшли на зміну бійцям лейтенанта Дмитра, переносили боєприпаси, у тил до них зайшла ще одна штурмова група противника. Наші хлопці відігнали кулеметним вогнем і цю групу непрошених гостей. Наступного ранку, передавши позицію іншому підрозділу, під мінометним обстрілом група вийшла без втрат.

Віднедавна Дмитро служить та воює поруч із коханою дружиною Олександрою. Їх випадково звела війна, коли жінка ще була солдатом служби за контрактом, а він щойно змінив сержантські погони на офіцерські. Сьогодні Олександра — молодший лейтенант, виконує обов'язки заступника комбата з морально-психологічного забезпечення. А Дмитро — лейтенант, командир мотопіхотної роти.

Олексій ТРИГУБ

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ!

Сержант військової служби за контрактом Дарія — оператор ПТРК «Фагот». Окрім грізної бойової зброї, під її опікою перебуває чотиримісячне цуценя породи хаскі на кличку Рональд

52-річний прапорщик Володимир Б. починає і закінчує свій день у районі АТО телефонною розмовою з рідними. На їхнє прохання вислав додому прапор України, підписаний бойовими побратимами

Жодного втраченого у ході проведення антитерористичної операції підлеглого — такий результат командування танковою ротою мотопіхотної бригади капітаном Юрієм Т.

Історія старшого солдата Володимира надзвичайно трагічна: його дружину та двох синів було вбито бойовиками. З того часу Володимир воює на найгарячіших ділянках фронту

Солдат військової служби за контрактом Геннадій вважає себе щасливчиком. Ще б пак! Нещодавно під час бойового чергування у бронежилет бійця влучила куля. Це не був випадковий постріл — зі сторони противника працював снайпер. Куля калібру 7,62 мм прошила укладку з автоматних магазинів у підсумках, фронтальну бронепластину бронежилета і застрягла у кевларовій «подушці»

Після двадцятичотирирічної перерви у військовій службі молодший сержант Валентин В. служить кулеметником під Авдіївкою. Мріє про найшвидшу перемогу, аби не залишити війну у спадок синові

Старший солдат Микола Т. обороняє підступи до Авдіївки у складі мотопіхотного батальйону, в якому відслужив рік за мобілізацією та уклав уже другий контракт

Головний сержант роти Петро уклав уже третій контракт. Брав участь у важких боях на позиції «Алмаз» неподалік Авдіївки

Солдату Сергію М. лише 20!
Він помічник гранатометника.
— Спочатку я навчався на Донбасі, а тепер захищаю його зі зброєю в руках, — говорить харків'янин

Під час практичних занять з бойової підготовки

Пройти курс базового лідерства виявили бажання 46 військовослужбовців, до фінішу дійшло — 40

ВПЕРШЕ ПРЕДСТАВНИКА СЕРЖАНТСЬКОГО КОРПУСУ ПРИЗНАЧИЛИ КОМАНДИРОМ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

У МИКОЛАЄВІ, В ЦЕНТРІ ПІДГОТОВКИ СЕРЖАНТСЬКОГО СКЛАДУ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ВИПУСК БАЗОВОГО КУРСУ ЛІДЕРСТВА ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО

Центр, створений наприкінці травня поточного року, здійснює підготовку сержантського й старшинського складу базового рівня на посади командирів відділень. У перспективі центр готуватиме й середнього рівня головних старшин відповідно до нової системи багаторівневої підготовки. У центрі запроваджено концептуально новий підхід до навчання, який відповідає стандартам НАТО та базується на принципі «сержант готує сержанта»

Важливо, що програма курсу спирається на дорадчий документ, який розробили представники 14 різних країн НАТО, а саме — «Типовий порядок підготовки сержантського складу». Експерти програми НАТО «Удосконалення військової освіти» оцінили нашу програму «Лідерство базового рівня» щодо відповідності стандартам Альянсу на 86%, а 14%, — це особливості, зумовлені повноваженнями та обов'язками, покладеними на старшинський склад у Збройних Силах України. Треба сказати, що відповідність до стандартів НАТО підтверджують, коли мають 70%.

Командиром центру підготовки сержантського складу є прапорщик Юрій Клімкін. Це вперше представника сержантського корпусу призначили командиром військової частини ВМС ЗС України. За плечима Юрія Клімкіна дванадцятирічний шлях у морській піхоті від рядового до головного старшини окремого батальйону, участь у бойових діях і навчання за кордоном. Командир центру чітко розуміє основний концепт навчального процесу, адже бачив помилки командирів відділень і взводів на власні очі не лише на полігонах та в пунктах постійної дислокації, а й в реальних бойових умовах.

— Програма курсу тривала три тижні. Насамперед військовослужбовці вивчали свої обов'язки, роль командира-лідера, — розповів прапорщик Юрій Клімкін. — Під час занять із командоутворення з'ясовували, що таке команда та як вона формується, хто такий формальний і неформальний лідер у команді, яка мотивація, авторитет лідера, види лідерства — авторитарний і демократичний, ліберальний тощо. Кожного дня відбувалися тестування щодо засвоєння поданого за день матеріалу, за результатами якого ми не тільки робили певні висновки стосовно слухачів курсу, а й оцінювали роботу інструкторів.

У навчальних групах створюються різні ситуації, і так перевіряють риси старшого. Під час навчання не забували й про досвід з АТО, інструктори застосовували приклади з реального життя, щоб наочніше продемонструвати роль лідера.

В основу курсу покладено кілька концептуальних особливостей. Зокрема сержант готує сержанта. Офіцер каже, що зробити, а сержант вирішує, як це зробити

Командувач Військово-Морських Сил ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко:

— Основа армії та флоту — сержант, старшина, який зможе повести за собою в бій. Лідерство молодших командирів має ґрунтуватися не тільки на знаннях, здобутих під час курсу, а ще на особистому досвіді. Перший випуск базового курсу лідерства — це свідчення змін у процесах підготовки особового складу, що відбуваються на флоті. За допомогою наших іноземних партнерів ми переглянули систему підготовки та внесли відповідні корективи, які дозволять підвищити наш кадровий потенціал.

Постійний радник групи з питань розробки доктрин та підготовки (DEAG) командсержант майор Збройних Сил США Родні Пламондон:

— Сержанти — це хребет армії, тому ефективність їхнього навчання є вкрай важливою для будь-яких збройних сил. Я дуже радий, що цей курс упроваджено та що ваші Збройні Сили стають сильнішими. Бути сержантом означає мати велику відповідальність насамперед перед молодими чоловіками та жінками, які прийдуть захищати свою країну.

— Візьмімо елементарні речі. На позиціях сержант живе в одному бліндажі зі своїми підлеглими, — каже Юрій Клімкін. — Звичайна річ, та коли ви майже 24 години на добу разом, коли солдати бачать вас, як розгорнуту книжку, то як зберегти субординацію між командиром і підлеглим? Формула дуже проста: чітко виконувати свої обов'язки та бути прикладом для солдата в усьому. Якщо сержант не може навести лад на своєму ліжку, не завжди має охайний вигляд, то який матиме авторитет? Сержант має проаналізувати свої помилки, якщо із чимось не впорався, має зрозуміти, над чим іще працювати.

Старший матрос Олександр Цапенко, морський піхотинець, після завершення курсу стане командиром відділення. На його думку, навчання в центрі були дуже пізнавальними, особливо це стосується нестандартного підходу на заняттях та різноманітних тренінгів із командоутворення.

— Найбільше мене вразило заняття, на якому ми мали евакуювати пораненого через мінне поле в умовах нульової видимості, — згадує старший матрос. — Брали ноші з пораненим, нам зав'язували очі, водночас перед нами інструктори розкладали тарілки, за допомогою яких імітувати мінне поле. Один зі слухачів виконував роль старшого й мав керувати таким чином, щоб жоден із нас не наступив на тарілку. Зміст цього тренінгу душе широкий, та головне — довіряти командирові настільки, щоб дозволити провести себе через мінне поле. Кожен із нас спробував роль старшого в цьому на перший погляд простому тренінгу. Але скажу відверто: було дуже важко, бо розумієш, що від тебе залежить життя твоїх побратимів.

В основу курсу покладено кілька концептуальних особливостей. Зокрема молодший командир повинен усвідомити, що таке бути сержантом. Не кричати, не тиснути авторитетом. Офіцер каже, що зробити, а сержант вирішує, як це зробити. Сержанта може ефективно навчати тільки сержант, який уже має великий досвід служби, командування ввіреним підрозділом і досвід бойових дій.

— Якщо сержанта вчити тільки воювати, то він не зможе організувати роботу свого підрозділу в повному обсязі, адже бойові дії — це не тільки війна, а й рутина, як паперова, так і побутова. Тому він має бути лідером, котрий розуміє, кому які завдання поставити. Він повинен бути грамотним, — додав прапорщик Юрій Клімкін.

Олександр ЗАВТОНОВ

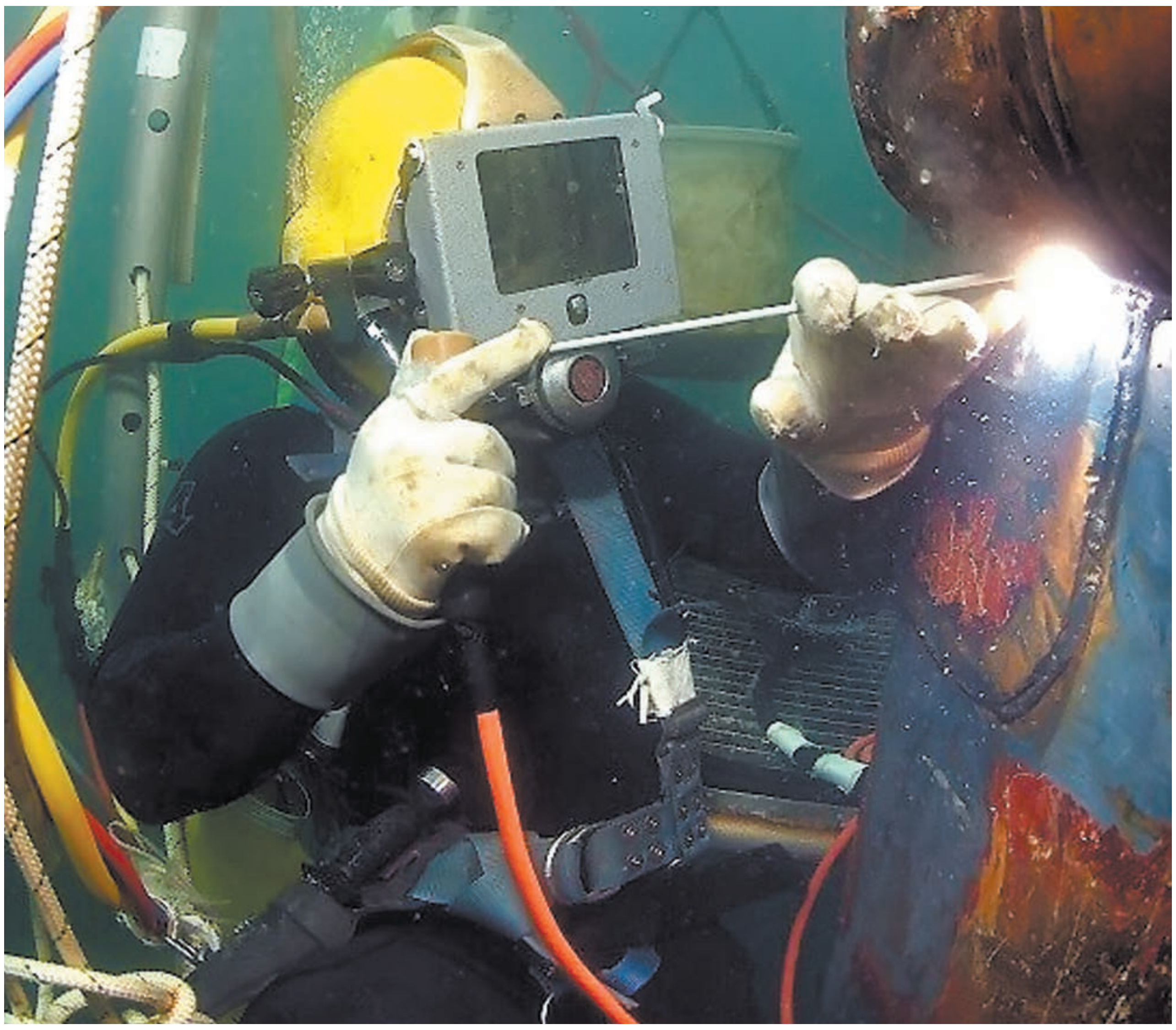
НА ФЛОТІ ВІДНОВЛЮЮТЬ ПІДГОТОВКУ ВОДОЛАЗІВ ПІДВОДНОГО ЗВАРЮВАННЯ

ПРОТЯГОМ ДВОХ РОКІВ БУДЕ ЗБУДОВАНО НОВІТНЮ ЛАБОРАТОРІЮ ПІДВОДНОГО ЗВАРЮВАННЯ ТА РІЗАННЯ МЕТАЛІВ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ ВОДОЛАЗІВ Й ІНШИХ СПЕЦІАЛІСТІВ ВМС УКРАЇНИ

Пошуково-рятувальна служба ВМС України разом з Інститутом електрозварювання ім. Є. О. Патона розробили перший спільний проект з Національною академією наук України щодо підготовки водолазів-зварювальників, які виконуватимуть складні підводно-технічні й зварювальні роботи, різання будь-якого типу металів на різних глибинах моря, лиманів, заток та озер

Актуальність цієї підготовки очевидна. Адже саме водолази повинні усувати підводні перешкоди у фарватері, поблизу берегової лінії в місцях висадження морського десанту й стоянки кораблів. Окрім того, вони залучаються до спорудження причалів, будівництва гідротехнічних споруд і виконання завдань на затонулих об'єктах із подальшим їх підніманням та евакуацією. Іншими словами, аварійно-рятувальні та суднопіднімальні роботи потребують фахівців підводного зварювання, яких сьогодні на вітчизняному флоті бракує.

Серед завдань водолазів: усування підводних перешкод у фарватері, поблизу берегової лінії в місцях висадження морського десанту й стоянки кораблів; відповідні роботи під час будівництва причалів і гідротехнічних споруд тощо

Зварювати під водою дуже складно, адже це робота на глибині, де погана видимість

— Після виведення військових частин ВМС України з окупованого Криму на материкову частину водолазні підрозділи відчули гостру проблему нестачі кваліфікованих кадрів цієї унікальної спеціальності, — пояснює начальник пошуково-рятувальної служби ВМС України капітан 2 рангу Олексій Нестеров. — Колись Академія ВМС ім. П. С. Нахімова володіла необхідними ресурсами та відповідною інфраструктурою. У нас була лабораторія для підводного зварювання зі спеціальним водолазним обладнанням. Свого часу українські військові моряки навіть відпрацьовували окремі елементи підводно-технічних робіт, зокрема різання металу на глибині. Зараз нам доводиться відновлювати підготовку фактично з нуля. Однак сьогодні в нас значно ширші й кращі можливості, ніж тоді. Адже зварюванню під водою військових водолазів навчатимуть фахівці Інституту електрозварювання ім. Є. О. Патона. Це новий досвід, до того ж наші водолази виконуватимуть більш складні завдання під водою.

За словами офіцера, водолази-зварювальники затребувані завжди — як для бойових завдань, так і для забезпечення функціонування національної морської галузі. Тому процес їхньої підготовки та вдосконалення практичних навичок має здійснюватися регулярно. Може трапитися будь-що. Приміром, якщо корабель підірвався на міні і затонув, то на ньому треба рятувати людей і робити це слід швидко та професійно.

Навчання фахівців водолазної справи на базі Інституту електрозварювання ім. Є. О. Патона триватиме два роки. Через рік найкращі водолази одержать сертифікати міжнародного зразка й матимуть змогу вже самостійно здійснювати підготовку особового складу для потреб ВМС України як водолази-інструктори підводного зварювання та різання металу.

Зварювати під водою дуже складно. Адже це робота на глибині, де погана видимість. Дуже часто доводиться виконувати завдання в замкнутому просторі, у затонулому аварійному об'єкті. Зазвичай виникає страх, який потрібно навчитися долати. Треба вміти правильно все робити елемент за елементом, виконувати вертикальні й горизонтальні шви, різати метал і великогабаритні конструкції. Особливу увагу приділяють диханню в спорядженні та вмінню пересуватися під водою.

Не слід забувати й про вплив тиску на глибині на організм людини, що також ускладнює виконання завдань. На глибині понад 20 м починається інтенсивне розчинення азоту в крові. Під час піднімання водолаза зменшується тиск, але водночас виділяються дрібні бульбашки азоту, які викликають болючі відчуття — кесонну хворобу. Тому швидке піднімання з великих глибин небезпечне для життя водолаза. Це треба робити повільно, з певними зупинками. Крім того, зі збільшенням тиску на значних глибинах самопочуття людини погіршується. На глибинах 50–70 м нормальна тривалість роботи водолаза становить усього 15 хвилин, а тривалість його піднімання в кілька разів перевищує цей час. Також важливо, щоб неподалік від місць виконання робіт була мобільна барокамера для надання своєчасної та ефективної медичної допомоги в разі виникнення професійних водолазних захворювань.

Ефективним способом зварювання під водою, який застосовують водолази-зварювальники на курсах підготовки, є так званий мокрий спосіб, тобто безпосередній контакт із водою. Також в Інституті електрозварювання активно працюють над збільшенням продуктивності підводного зварювання на значних глибинах. Водночас акцент роблять на максимальному скороченні часу перебування людини під водою.

Також у спільному проекті йдеться про розробку новітніх комплектів техніки й майна та їх наукового обґрунтування для забезпечення підводного різання та зварювання металів за сучасними міжнародними стандартами. До складу комплекту входитиме блок живлення (трансформатор постійного струму, інвертор), кабелі, засоби регулювання електроживлення, електротримачі, електроди різного типу, балон із киснем та редуктором, захисні пристрої тощо.

— 2018 року ми отримаємо сучасне водолазне спорядження та обладнання для підводного зварювання й різання металів. Це підвищить бойові та оперативні спроможності водолазів під час виконання широкого спектру аварійно-рятувальних, суднопіднімальних та підводно-технічних робіт, — каже капітан 2 рангу Олексій Нестеров.

Віталій ПАНЧИШИН

ВЕТЕРАНІВ АТО У ВИШЕНЬКАХ НЕ ШАНУЮТЬ

У ЦЬОМУ СЕЛИЩІ НЕПОДАЛІК СТОЛИЦІ ЖОДЕН З ВЕТЕРАНІВ АТО, ТАМТЕШНІХ МЕШКАНЦІВ, НЕ ОТРИМАВ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ

У майже чотиритисячній громаді Вишеньківської сільської ради Бориспільського району на кожну сотню дорослих жителів припадає лишень одна людина, яка зі зброєю в руках боролася за нашу незалежність на Сході країни. Одначе жоден з учасників бойових дій із самого початку війни не отримав від місцевої влади ані клаптика землі, хоча вільних ділянок на цих теренах удосталь

Попри спротив владних структур села, ветерани АТО ліквідували пришкільне ритуальне бюро, кілька крамничок-гадючників, де при дітях продавали алкоголь на розлив, наркоманські кубла

— Що, знову жебраєте, вівці? — тихо запитує літній місцевий можновладець, дивлячись кудись убік. Він стоїть наді мною та Русланом Сергіяном на високому ганку сільради. «Народний обранець» чудово розуміє, що ми його чуємо, але жорстко відповісти на образу не можемо, бо звертається він начебто не до нас.

Очі колишнього розвідника Руслана враз набувають сталевого відтінку, він кривиться в гнівній посмішці й голосно, аби було чутно перехожим, кидає кривдникові:

— Ішов би ти звідси без моєї допомоги. Бо зараз нагадаю, звідки в тебе три власні крамниці за твоєї офіційної зарплатні!

Непоказний на вигляд чоловічок миттю зникає за дверима, а Сергіян, уражений почутим, каже мені:

— Ну що, переконався? Ти в однострої, і він, не додивившись, подумав, що побачив одного з наших сільських ветеранів. Тому не посоромився таке бовкнути, вважає, що недоторканний. Буквально в усіх чинуш двох сіл Вишеньківської ради ставлення до нас однакове. Вони мають нас за отару овець із 36 голів... Але й страхаються не на жарт, бо ми їм жару за комір сиплемо регулярно. Нині ми їм гірші за кістку в горлі...

Цього дня в приміщенні сільради веде прийом своїх виборців депутат Верховної Ради України Сергій Міщенко. Поки очікуємо своєї черги, Руслан розповідає.

…Після повернення з війни вишеньківські ветерани вже дивилися на довколишнє іншими очима.

Попри спротив владних структур села, ветерани АТО ліквідували пришкільне ритуальне бюро, кілька крамничок-гадючників, де при дітях продавали алкоголь на розлив, наркоманські кубла. Опісля примусили поважати закон дві компанії перевізників. Це окрема історія, але коротко розповісти про неї все ж варто.

Ветерани АТО добиралися на роботу, постійно сперечаючись із водіями за своє право на пільговий проїзд. Влада їхніми скаргами нехтувала, хлопці терпіли. Утім терпець таки урвався: один із водіїв нахабно вигнав з автобуса вдову бійця АТО із чотирма дітьми. Атовці без жодних посадовців та незворушної поліції зібралися гуртом і самі поставили на місце перевізників. Просто, по-чоловічому… В соціальних мережах уїдливо коментували відео із жалюгідним кривдником удови у вщерть заповненому атовцями автобусі…

Утім коли зайшла мова про виділення землі, ветерани АТО наче налетіли на повному ходу на броньовану браму. Двадцять два депутати сільради, як один, раз у раз під різними приводами відмовляли їм у ділянках і під забудову, і під сільське господарство. А самі, скажімо, навіть «не помітили» того, що одне із місцевих підприємств поцупило 150 кубометрів відбірного чорнозему із… закріпленого за сільрадою річкового берега!

Ветерани спіймали крадіїв, як то кажуть, на гарячому — під час робіт із технікою. Одразу викликали поліцію та з десяток депутатів. Ті склали протоколи, наступного дня було порушено кримінальну справу. Але за деякий час справу припинили, бо не знайшлося юридично винуватих, а землю «невинуваті» спокійнісінько вивезли! Сергіян із цього приводу подав позов до суду. Окремим рішенням суддя зобов'язав правоохоронні органи поновити кримінальне провадження. Здогадайтеся, чим усе закінчилося…

…Ми все ще чекаємо депутатського прийому. Руслан неквапливо демонструє мені завірені мокрими печатками рішення суду, прокуратури, сесій сільської ради, даючи змогу їх сфотографувати.

Деякі папери просто вражають цинічністю. Зокрема, я технічно фіксую кілька відмов атовцям у виділенні ділянок під приводом відсутності вільних земель. А на наступному документі — офіційна відповідь на запит Сергіяна до Головного управління Держгеокадастру Київської області: «На ваше звернення надаємо відомості про землі запасу та землі, не надані у власність або користування… Згідно державної статистичної звітності по формі «6-зем» по Вишеньківській сільраді Бориспільського району, площа таких земель становить 346,38 га…»

— Руслане, — запитую, — а як же вашим обранцям удається вас же й ошукувати?

— Технічно це нескладно. Головний метод — змова, завдання — відшити фінансово невигідних претендентів на ділянки. Ресурс вільних земель не безмежний, і попит на них завжди є. Водночас 75% наших сільських депутатів сидять у своїх кріслах по тричотири терміни. До того ж у селі всі пов'язані родинними зв'язками, кумівством, шкільною дружбою... Вони вже своєрідна команда. Серед них є люди, які чудово знають шпарини в законодавстві, через які чесну людину, яка нічим не може «зацікавити», можна роками цілком офіційно ганяти з кабінету в кабінет. А в цей час земельні ділянки розходяться. Я можу підкріпити ці слова свідченням десятків людей.

— Вихід у нас один, — продовжує Руслан, — закріпляти кожен свій крок документально та бути непохитними. Мені, наприклад, останнього разу сесія сільради відмовила у виділенні ділянки під приводом ненадання разом із заявою завірених графічних матеріалів Держгеокадастру, на яких зазначено вільну землю. Такі матеріали в мене були і є, однак перед сесією вони раптом «загубилися». Нинішню, нову заяву я підкріплю зареєстрованим у сільраді описом пакета документів до заяви та зшию їх ниткою.

Ми продовжуємо розмову вже на прийомі в народного депутата України.

— Як професійний юрист і колишній обласний прокурор, я радив би атовцям не обмежуватися судами й прокуратурою. На жаль, юридично ми не можемо покарати сесію сільради за незаконні рішення, бо це колегіальний орган. Не можемо ми й примусити депутатів голосувати за те чи інше питання. Треба дивитися, кого ти ведеш у владу своїм голосуванням. Як на мене, найдієвіший спосіб впливу на самоврядні спільноти — це відкликання недобросовісних обранців через механізм збору підписів громади та громадські збори...

Недаремно в народі кажуть, що кров загиблих — на руках байдужих. Отже, громаді треба бути пильною до діяльності своїх обранців, бо кожен може зіткнутися з чиновницьким свавіллям.

Віктор ШЕВЧЕНКО

ВІННИЦЬКА ОБЛРАДА ВИДІЛИЛА 1,8 млн грн НА ОДНОРАЗОВУ ДОПОМОГУ СТУДЕНТАМ, УЧАСНИКАМ АТО ТА ЧЛЕНАМ ЇХНІХ СІМЕЙ

Вінницька обласна рада підтримала низку змін та доповнень до Обласної цільової комплексної програми підтримки учасників антитерористичної операції, членів їхніх сімей та членів сімей загиблих (поранених) учасників АТО, повідомляє Укрінформ.

З обласного бюджету 204 студенти отримають одноразову компенсаційну виплату на загальну суму 1,8 мільйона гривень. Виплату буде здійснено й для учасників бойових дій, їхніх дітей та дітей, один із батьків яких загинув (пропав безвісти) у районі проведення АТО або помер унаслідок поранень чи захворювань, отриманих в районі проведення бойових дій.

Окрім того, в нинішньому році соціальну стипендію виплачено 405 учасникам бойових дій та 9 дітям, один із батьків яких загинув (пропав безвісти) у районі проведення АТО, на загальну суму 2,4 мільйона гривень.

ТЕРНОПІЛЬСЬКІ ВЕТЕРАНИ ПРИДБАЛИ ДЛЯ ПІДРОЗДІЛУ ГУМАНІТАРНОГО ПРОЕКТУ ЗС УКРАЇНИ «ЕВАКУАЦІЯ-200» СПЕЦІАЛЬНИЙ АВТОМОБІЛЬ

Волонтери Тернопільської обласної спілки ветеранів, що активно допомагають воїнам АТО з самого початку військових дій на Сході України, нещодавно передали в якості волонтерської допомоги спеціальний автомобіль для підрозділу гуманітарного проекту ЗС України «Евакуація-200».

На кошти Тернопільської спілки ветеранів та за допомогою української діаспори Великої Британії було придбано спеціалізований «Мерседес спринтер» із термічною установкою.

Під час передачі автомобіля начальник пошукової групи гуманітарного проекту ЗС України «Евакуація-200» майор Віктор Колосов подякував тернопільським волонтерам за допомогу.

— Гуманітарний проект «Евакуація-200» в районі проведення антитерористичної операції виконує досить непросту задачу, тому колектив пошукової групи дуже високо оцінює роль волонтерів, — підкреслив майор Віктор Колосов.

НА ВИШГОРОДЩИНІ ФРОНТОВИКІВ ЗЕМЛЕЮ НЕ ОБДІЛИЛИ

ПИТАННЯ ЗЕМЛЕВІДВЕДЕННЯ ДЛЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ Є ГОСТРОЮ ПРОБЛЕМОЮ У БАГАТЬОХ РЕГІОНАХ КРАЇНИ. ПРОТЕ ЧАСТО ЦЯ ПРОБЛЕМА ШТУЧНО НАДУМАНА МІСЦЕВИМИ ПОСАДОВЦЯМИ. ЗВОРОТНІМ, ПОЗИТИВНИМ ПРИКЛАДОМ МОЖЕ ПОСЛУЖИТИ ДОСВІД ВИШГОРОДСЬКОГО РАЙОНУ КИЇВЩИНИ, ДЕ ВЛАДА ПОЧУЛА НАШИХ ВОЇНІВ ТА ЗАБЕЗПЕЧИЛА ЇХНІ ПРАВА

Згадую тогорічну зустріч із на той час заступником голови місцевої асоціації учасників бойових дій спецпризначенцем Олександром Талалаєм. Він привів мене у штаб організації, де зібралися його побратими, щоб я почув про справи ветеранів із різних уст.

У штабі вирували емоції, хлопці голосно обурювались тим, що питання надання їхнім родинам земельних ділянок ніяк не вирішується. За одним зі столів заповнював анкету солдат-танкіст, який прибув до рідного міста у короткострокову відпустку.

— Думаєте, цей хлопець зараз піде в адміністрацію, зареєструє заяву на виділення земельної ділянки, і найближчим часом йому її нададуть? — рубав долонею повітря координатор організації Сергій Н. — Дзузьки! Пацану будуть розповідати, що вільної землі немає…

Інші ветерани підкріпили слова Сергія численними прикладами.

На той час із майже 500 фронтовиків району ділянки під ведення особистого селянського господарства отримали лише двоє ветеранів АТО в Абрамівці та ще п'ятнадцять у Нових Петрівцях. Проте у списках членів асоціації, які претендували на те ж саме, із самого початку війни перебувало 115 осіб, вісім перших з них — члени родин загиблих воїнів…

Минув рік. Ситуація з виділенням земельних ділянок для ветеранів АТО у цьому районі різко змінилась на краще. Влада на місцях почула воїнів та знайшла можливість забезпечити їхні права. Отримую інформацію, що **на сьогодні 900 учасникам бойових дій Вишгородщини вже виділено майже 2000 земельних ділянок різного цільового призначення.** Приємно вражений, дзвоню Талалаю й домовляюся про зустріч. Ще й отримую від нього запрошення як журналісту взяти участь у новому проекті ветеранів АТО.

Наступного дня, за планом Олександра, з командою активістів громадської організації «Воїн АТО» прямуємо відразу в три населені пункти Київщини за межами Вишгородського району. Дорогою цікавлюся «земельним дивом» у Вишгороді.

Ветерани Вишгородщини уклали з місцевими радами письмові угоди про унеможливлення ухвалення будь-якого рішення щодо виділення землі без погодження з громадськими організаціями учасників бойових дій

— Треба розуміти, що ти борешся навіть не з конкретними людьми, а із системою, — пояснює спецпризначенець. — Перемогти можна грамотною організацією справи. Як пам'ятаєш, ми розпочинали з громадських акцій. Блокували роботу сесій. І добилися важливих речей, зокрема створення дорадчого органу у складі 10 ветеранів при комісії із виділення земельних ділянок. А ще уклали письмову угоду про унеможливлення ухвалення будь-якого рішення щодо виділення землі без погодження з громадськими організаціями учасників бойових дій. Крім того, нині набули практичного досвіду співпраці організацій ветеранів АТО з місцевою владою.

Відстоюючи права ветеранів АТО, потрібно впиратися, демонструвати єдність і спроможність добиватись у законний спосіб своєчасних рішень владних структур. Нині кожен крок ми робимо за участю команди професійних юристів.

Проїжджаємо Вишгородом, Гостомелем, Ірпенем, Бучею. Зустрічаємось із ветеранами в місцевих штабах атовців, обговорюємо нагальні питання. У багатьох хлопців серйозні повоєнні проблеми: психологічні, фізичні, сімейні, побутові. Спостерігається й певний розбрат — фронтовики розпорошені на окремі громадські організації, що займаються якимись дріб'язковими справами, що надзвичайно їх ослаблює як громадський рух.

— Це й є темою нового проекту ГО «Воїн АТО», ми повинні утворити єдину спілку учасників бойових дій області, — пояснює Талалай. — Бо щупальці «корисних людей» хапають великі території. Наприклад, виграв ти суд по своїй землі, а хтось впливовий зробив кілька дзвінків «кому треба», і вищий суд попереднє рішення скасовує. Треба об'єднати людей і досвід, протиставити старій системі своє — прозору, справедливу.

Пізнього вечора втрьох повертаємося до Києва. Олександр і його товариші розповідають про допомогу побратимам, згадують і деякі самостійно ними розслідувані земельні афери посадовців. Приміром, в одному з містечок Київщини спілка ветеранів АТО добилася повернення у власність громади чотирьох гектарів землі, проте жоден із атовців ще не отримав із цього паю ані клаптика. А на цих гектарах, створивши кооператив, вони могли б отримати за угодою із забудовником не один десяток квартир…

Віктор ШЕВЧЕНКО

«ДЛЯ ВЛАДИ НАШОГО МІСТА РОЗВ'ЯЗАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ ВЕТЕРАНІВ АТО — ОДНЕ З ПРІОРИТЕТНИХ ПИТАНЬ»

Олексій Рачинський

Спілкування із місцевими посадовцями та статистичні дані показують, що в цьому відносно невеликому місті одні з найкращих у регіоні показники забезпечення державних гарантій учасникам бойових дій на Сході країни.

По-перше, тут ветерани та їхні родини в повному обсязі користуються визначеними побутовими пільгами. По-друге, діти фронтовиків у школах та дитячих садочках звільнені від будь-яких оплат, також і за харчування. По-третє, у співпраці з ветеранськими спілками місто реалізує кілька медичних програм. Після серії перемовин та підписання відповідних угод міськрада виділяє на соціальні, медичні програми реальні кошти, визначені й лікувальні заклади для безкоштовних медичних обстежень учасників бойових дій та аптеки, які вже надають ветеранам за рецептами безкоштовні ліки.

На думку заступника міського голови Вишгорода Олексія Рачинського, єдиною серйозною проблемою залишається питання виділення для заслужених воїнів ділянок у межах міста.

— Для влади Вишгорода розв'язання соціальних проблем ветеранів АТО, а їх у районі нині більш ніж 900, — одне з пріоритетних питань, — каже посадовець. — Майже вся земля в місті вже забудована. За такої складної ситуації в попередні роки нам вдалося знайти можливість виділити ділянки в межах міста під різне цільове призначення лише для десяти ветеранів. Але ми не відсунули цю проблему в бік, а знайшли один з варіантів її вирішення. Ми завершуємо інвентаризацію кількох відомчих ділянок на території міста, після її закінчення розглянемо можливість надати земельні ділянки понад сотні ветеранів.

ВІД КУРОРТУ ДО СУЦІЛЬНОГО ВІЙСЬКОВОГО ПЛАЦДАРМУ

РОСІЯ ПРОДОВЖУЄ МІЛІТАРИЗАЦІЮ АНЕКСОВАНОГО КРИМУ, ПІДСИЛЮЮЧИ ТАМ РОЗГОРНУТЕ НЕЮ ВІЙСЬКОВЕ УГРУПОВАННЯ

За даними Британського Королівського об'єднаного центру оборонних досліджень, загальна кількість російських військовослужбовців у складі різновидового угруповання (сухопутних і повітрянодесантних військ, чорноморського флоту, сил спеціальних операцій та повітряно-космічних сил) у Криму вже сягнула позначки 24 500

Є очевидним той факт, що нинішній путінський режим попри численні заяви про «блокування агресивних планів Києва щодо повернення півострова» (про які ніхто й ніколи з самого Києва не заявляв) насправді розглядає цю територію як своєрідний плацдарм для створення загрози не лише Україні.

У березні нинішнього року командувач військами Південного військового округу (ПВО) РФ генерал-полковник Олександр Дворніков під час чергових широкомасштабних навчань у Криму повідомив представникам ЗМІ, що в складі чорноморського флоту Росії в Криму розгорнуто 22-й армійський корпус. Але вже через місяць, наприкінці квітня, якось так раптово з'ясувалося, що корпус уже не тільки розгорнуто, а він досить активно готується до таких собі «…контрударів у взаємодії з іншими підрозділами, розміщеними на півострові. В першу чергу, з використанням сил ударної авіації й усіх видів артилерії» (принаймні так про весняні навчання на півострові повідомляли російські ЗМІ).

Але чим може бути нанесений цей гіпотетичний «контрудар»? Звісно, тим самим «контрударним» 22-м армійським корпусом, про який так яскраво розповідав генерал-полковник Дворніков. Нині до його складу входять: 15-та окрема берегова ракетно-артилерійська бригада (м. Севастополь), на озброєнні якої є протикорабельні ракетні комплекси «Бастіон» та «Бал»; 854-й окремий береговий ракетний полк (м. Севастополь), що також має на озброєнні ракетні комплекси типу «Берег»; 8-й окремий береговий артилерійський полк (м. Сімферополь), який має на озброєнні артилерійські системи типу «Мста-Б», реактивні — «Торнадо-Г», ПТРК типу «Хризантема» та РСЗВ «Ураган»; 126-та бригада берегової оборони (с. Перевальне) з власними танками Т-72Б і Т-72Б3 (до батальйону) і власною артилерією (до двох дивізіонних артилерійських груп зі 122-міліметровими гарматами типу Д-30 та 122-міліметровими САУ типу 2С1 «Гвоздика»); 127-ма розвідувальна бригада (м. Севастополь); 810-та окрема бригада морської піхоти (м. Севастополь), яка також має власну бронетехніку та артилерію (ті самі Д-30 та ПТРК); 529-й вузол зв'язку (м. Севастополь); 475-й центр радіоелектронної боротьби (м. Севастополь); 1096-й окремий зенітно-ракетний полк, що почав переозброєння з ЗРК «Оса-АКМ» на ЗРК «Бук-М1»; 68-й окремий морський інженерний полк (м. Євпаторія); 4-й окремий полк РХБЗ (м. Севастополь). Командує всім цим «виключно оборонним і контрударним» військом генерал-майор Андрій Колотовкін, до речі, активний учасник бойових дій і так званих контртерористичних операцій. Зокрема він брав участь у російсько-грузинській війні 2008 року, де активно примушував Грузію "до миру" на її власній території як командир мотострілецького полку. Тож досвід в організації й безпосередній участі в агресії він має…

Не менш потужно виглядають морські й повітряні складові російського угруповання, зосередженого в Криму і не тільки. Зокрема російський чорноморський флот у своєму корабельному складі має: 1 ракетний крейсер; 3 сторожові кораблі (за вітчизняною класифікацією — фрегати); 2 новітні фрегати проекту 11356 з КР «Калібр»; 15 корветів (також і ракетних), із яких принаймні 2 новітні — проекту 21631 («Серпухов» і «Зелений Дол»), які також несуть КР «Калібр». Окрім того, до складу ЧФ входять аж 7 великих десантних кораблів (ВДК), здатних за необхідності висадити вже першим ешелоном значне за кількістю десантне угруповання на узбережжя противника (до 1,5–2 батальйонів зі штатною бронетехнікою та артилерією) й 9 підводних човнів, з яких 6 — новітні «Варшавянки» проекту 636.3, що також озброєні «Калібрами».

Морська авіація ЧФ представлена 43-м морським бомбардувальним авіаполком із Су-24 та Су-24МР (до 2014 року базувався в Гвардійському, тепер переведений на аеродром Новофедорівка в Саки), що активно переозброюється на нові багатофункціональні бомбардувальники Су-34. До складу морської авіації входить також 318-й змішаний авіаполк, куди включено патрульні літаки Бе-12 та Іл-38, транспортники Ан-26, вертольоти Ка-27 і Мі-8. Найближчим часом планується відновлення авіабази в Донузлаві для перекидання в Крим літаків Бе-200.

Повітряно-космічні сили Росії на анексованому півострові представлені 27-ю змішаною авіадивізією й організаційно складаються з трьох полків. На аеродромі Гвардійське під Сімферополем розгорнуто 37-й змішаний авіаполк із двох ескадрилей. До складу першої входять фронтові бомбардувальники Су-24М, до другої — штурмовики Су-25СМ. 38-й винищувальний авіаполк базується на Бельбеку — традиційній базі кримських перехоплювачів ППО ще з радянських часів. У складі полку — дві ескадрильї, оснащені Су-27П, Су-27УБ, Су-27СМ і Су-30М2. Вертольоти зібрані в 39-му вертолітному полку й приписані до тієї ж 27-ї дивізії та розгорнуті на аеродромі Джанкой. Це мінімум 3 ескадрильї, також із Ка-52, Мі-35М, Мі-28Н, Мі-8АМТШ і щонайменше 3 одиниці Мі-26. Найближчим часом цілком можливе переформування цього полку в повноцінну розгорнуту бригаду.

ППО Криму складається з 2 зенітно-ракетних полків, оснащених системами С-300ПМ: 12-й розгорнуто в Севастополі, а 18-й — у Феодосії, в глибині півострова. Полкам для самооборони придані зенітні ракетно-гарматні комплекси «Панцир-С». Найближчим часом планується переозброєння обох полків на ЗРС типу С-400 «Триумф».

І процес мілітаризації захопленого українського півострова агресором не припиняється. Російське військово-політичне керівництво планує суттєво його «активізувати», приміром, розгорнути в районі Джанкоя на постійній основі повноцінний 97-й полк 7-ї («новоросійської») повітрянодесантної дивізії (поки що агресор організував блокування перешийків силами частин та з'єднань ПДВ на ротаційній основі). Про це офіційні представники міністерства оборони РФ неодноразово заявляли, так само як і про можливість передислокації на півострів важких бомбардувальників Ту-22М3. Крім того, росіяни вже розконсервували так званий об'єкт «Сотка» — установки ракетного комплексу «Скеля» (ракети 3М44 «Прогрес») у районі селища Резервне та активно продовжують реалізовувати ще низку заходів відверто агресивного характеру.

За даними Британського центру оборонних досліджень, кількість російських військовослужбовців у Криму вже сягнула позначки у майже 25 000

Досить сказати, що лише протягом нинішнього року російським військовим командуванням безпосередньо в Криму та «навколо нього» було проведено низку широкомасштабних заходів із прискореного нарощування рівня боєздатності зосередженого в цьому районі угруповання військ. Приміром, нещодавно в ході відпрацювання завдань із «раптового та швидкого» нарощування зусиль у районі Криму командування російських військ перевірило, причому на практиці, можливості щодо перекидання на півострів ударного компонента з 2500 десантників та більше як 600 одиниць бойової техніки (зі складу 7-ї дивізії та 56-ї й 11-ї гвардійських бригад ПДВ) та здійснення морського й повітряного десанту на «необладнане та зайняте противником узбережжя». Або восени нинішнього року, «раптово» піднявши по-тривозі на анексованому півострові кілька ракетних та артилерійських частин, організувати виконання бойових пусків та стрільб, задіявши більш ніж 5000 військовослужбовців із числа цих частин і підрозділів…

Загалом будь-якому, навіть побічному, спостерігачеві, безперечно, кидається в око декілька яскравих невідповідностей між тим, про що твердить російська пропаганда, й тим, що насправді відбувається у військовому відношенні на анексованому українському півострові.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

НОВИЙ «ПОЯС БЕЗПЕКИ» ЧОРНОГО МОРЯ

ВМС УКРАЇНИ ПРОПОНУЮТЬ ДІЄВИЙ СПОСІБ СТРИМУВАННЯ РОСІЙСЬКОГО АГРЕСОРА В ЧОРНОМОРСЬКОМУ РЕГІОНІ

Росія сконцентрувала в Чорному морі нові кораблі та підводні човни, які несуть ударну ракетну зброю типу крилатих ракет «Калибр» дальньої дії. Аби адекватно протидіяти цим силам та засобам розглядається питання щодо створення багатонаціонального військово-морського з´єднання та його практичне застосування в Чорному морі

Наші кораблі мають багатий досвід взаємодії з кораблями НАТО

Наразі наші Військово-Морські Сили ініціюють створення нового формату гарантування стабільності та безпеки в Чорному морі. У цьому питанні нам активно допомагають наші партнери з флотів країн — членів НАТО, насамперед із США та Великобританії

— Розглядається питання щодо створення багатонаціонального військово-морського з'єднання під егідою НАТО та його практичне застосування в Чорному морі, — підкреслив командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко. — Це дуже важливе рішення, адже корабельне новоутворення виконуватиме завдання з контролю за обстановкою в Чорноморському регіоні та в разі виникнення кризових ситуацій буде швидко на них реагувати.

Окрім того, за словами керівника військового флоту, українські моряки спільно з нашими партнерами в морі відпрацьовуватимуть заходи з бойової підготовки і обмінюватимуться досвідом стосовно розвитку флотів. Це своєю чергою значно прискорить перехід національних ВМС на стандарти НАТО.

Створення подібного багатонаціонального військово-морського з'єднання на сьогоднішній день є вкрай актуальним, тому що Росія значно посилила свої позиції в Чорноморському регіоні, після того як у березні 2014 року окупувала український Крим. Із цим важко не погодитися. Зухвалі вчинки агресора у виключній економічній (морській) зоні України на кшталт незаконного переміщення захоплених українських нафтовидобувних платформ, провокації російських кораблів поблизу острова Зміїний, обмеження морського судноплавства через Керченську протоку та нехтування нормами міжнародного права лише підтверджують правильність дій української сторони.

Крім того, Росія сконцентрувала в Чорному морі нові кораблі та підводні човни, які несуть ударну ракетну зброю типу крилатих ракет «Калибр» дальньої дії. Тому Україна, як й інші країни Причорномор'я, має адекватно протидіяти цим силам та засобам. Командування військового флоту покладає великі надії на те, що ініціативу ВМС України та 6-го флоту ВМС США підтримають наші партнери по Чорноморському регіону — перш за все Туреччина, Румунія, Болгарія та Грузія.

Що це буде за з'єднання? Які конкретні завдання воно може виконувати? На ці питання відповів заступник начальника штабу командування ВМС ЗС України з євроатлантичної інтеграції капітана 1 рангу Андрій Риженко.

— Взяти хоча б надводний компонент. До його складу можуть увійти по кілька кораблів від кожної можливої країни-учасниці. Насамперед фрегати, корвети, ракетні катери, які патрулюватимуть визначені ділянки Чорного моря при повітряній підтримці, наприклад, тактичної та морської авіації України, — розповідає офіцер. — Для ВМС України, як, власне, і для флотів інших країн Чорноморського регіону, застосування комплекту надводних сил дозволить вирішувати питання постійного моніторингу торговельного судноплавства та контролю за режимом плавання у Чорному морі. Крім того, у складі цієї корабельної тактичної групи українські військові моряки можуть добре потренуватися з іноземними партнерами, вдосконалити майстерність, морський вишкіл та обмінятися досвідом. До того ж спільні дії в морі стануть чудовим майданчиком для набуття оперативних та бойових спроможностей національних ВМС діяти за стандартами Північноатлантичного альянсу.

На думку капітана 1 рангу Андрія Риженка, екіпажі кораблів українського флоту разом з екіпажами кораблів країн — членів НАТО й країн-партнерів можуть, приміром, відпрацьовувати завдання з пошуку човнів, супроводження підводних цілей, навчання з протиповітряної оборони з відбиття атак повітряного противника з різних напрямків, пошуково-рятувальних операцій та передачі вантажів на ходу. Або здійснювати протимінні дії, тралення визначених морських районів чи тренування з налагодження зв'язку й корабельних бойових розрахунків. Також у морі можуть здійснювати перехоплення та огляд судна-порушника, проводити артилерійські стрільби по морських і повітряних цілях. Окремим елементом навчально-бойової роботи може стати виконання спільних морських десантних операцій. Такий досвід ВМС України мають, адже під час цьогорічного «Сі Бризу» українські морпіхи разом із турецькими, грузинськими та американськими партнерами відпрацювали спільне десантування як з турецького десантного корабля TCG Karamurselbey в районі населеного пункту Миколаївка Одеської області, так і з середнього десантного корабля «Юрій Олефіренко» на річці Дунай.

Враховуючи особливості гідрології та глибини Чорного моря, ВМС Туреччини, наприклад, можуть використовувати у складі цього багатонаціонального військово-морського з'єднання свої підводні човни для проведення розвідувальних дій.

— Від українського флоту в спільних діях із кораблями країн НАТО на Чорному морі доцільно задіяти фрегат «Гетьман Сагайдачний», середній десантний корабель «Юрій Олефіренко», ракетний катер «Прилуки», судно розмагнічування «Балта», рейдовий тральщик «Генічеськ» або, можливо, катери типу «Айленд» у разі їх прийняття до корабельного складу ВМС України. В деяких випадках, коли багатонаціональна корабельна тактична група буде діяти в ближній морські зоні, можна включити до її складу й малі броньовані артилерійські катери «Аккерман» та «Бердянськ» або інші новозбудовані катери проекту «Гюрза-М» (після їх прийняття до бойового складу флоту), — пояснює представник командування флоту.

Можливості для інтенсивних тренувань зростуть у рази, а це неодмінно призведе до підвищення боєздатності підрозділів ВМС України. Участь у багатонаціональному військово-морському з'єднанні дозволить українським військовим морякам тримати себе в постійній підвищеній готовності.

— Із фінансової точки зору затрати на матеріально-технічне забезпечення наших кораблів не вимагатиме значних коштів, адже це акваторія Чорного моря, — продовжує капітан 1 рангу Андрій Риженко. — Відповідна інфраструктура поруч, дозаправку паливом, поповнення запасів питної води та продуктів харчування кораблів можна провести на нашій території. Також це можна зробити і в морі — такі можливості у ВМС України є. До окупації Криму судно розмагнічування «Балта» успішно здійснювало подібні заходи у відкритому морі. Під час несення бойового чергування корвета «Тернопіль» у визначених районах Чорного моря «Балта» ставала до нього лагом і за кілька годин забезпечувала екіпаж цього корабля всім необхідним. Якщо ці процедури здійснювати в іноземних портах, то, звісно, на це знадобляться відповідні кошти. Але це відносно невеликі фінансові затрати порівняно з тим, до чого може призвести подальша активна «діяльність» російського флоту у виключній морській (економічній) зоні України.

Таким чином, лише спільними зусиллями та практичними діями, спрямованими на зміцнення нашої обороноздатності, український флот зможе забезпечити відновлення стабільності та безпеки в Чорноморському регіоні. Діяльність міжнародного корабельного з'єднання зможе стати дієвим фактором стримування російського флоту.

Віталій ПАНЧИШИН

ПИСЬМЕННИК, ЛАУРЕАТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРЕМІЇ УКРАЇНИ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, ГЕРОЙ УКРАЇНИ ЮРІЙ МУШКЕТИК:

«ТЕПЕРІШНЯ МОЛОДЬ НАВІТЬ НЕ ЧУЛА ПРО ЦЕНЗУРУ, А Я СПОВНА ПІЗНАВ ЇЇ»

Сьогоднішній гість нашої вітальні — Юрій Мушкетик, український письменник, з-під пера якого вийшли відомі історичні романи «Гетьманський скарб», «Семен Палій», «Яса», «Брат на брата» та чимало інших творів. У них автор досліджує історичні події, проблеми людських взаємин, культури і моралі.

Щороку з настанням весни письменник перебирається з київської квартири до Кончі-Озерної, де має невеличкий, але затишний будиночок. Тут ми і зустрілися з Юрієм Михайловичем

— Живу життям звичайного пенсіонера, — каже пан Юрій, пригощаючи запашною кавою. — Останнім часом підводить здоров'я, через що мало пораюсь на присадибній ділянці. А ось теленовини, пресу переглядаю обов'язково — слідкую за всім, що відбувається в нашій країні.

— Своє дитинство пам'ятаєте? Яким воно було?

— Важким, як у більшості моїх ровесників. Народився я у селі Вертіївка на Чернігівщині. Вкарбувались у пам'ять 30-ті роки, коли багатьох моїх односельчан забирали серед ночі люди у шкірянках, і більше ніхто їх не бачив: згодом дізнавалися, що вони були «лютими ворогами народу». Мої родичі теж постраждали: діда, який усе життя пропрацював на землі, оголосили куркулем і запроторили до Сибіру, де він і помер. Мої дядьки, тітки теж скуштували гіркого хліба на засланні.

— Хто порадив вам, сільському хлопцеві, вступати на філологічний факультет Київського державного університету ім. Тараса Шевченка?

— Це було моє рішення. Справа в тому, що у нашому селі була прекрасна бібліотека. А я був її найактивнішим відвідувачем. Тож під впливом перечитаної класики і обрав цей факультет. В університеті записався до літературної студії, яку відвідували поети-початківці. Коли вони прочитали свої вірші, а вони були кращими за мої, я переключився на прозу. І почав писати… роман! Писав уночі на підвіконні, на студентській кухні у гуртожитку, щоб ніхто не бачив. Коли вже закінчував його, запитав себе самого: а чи не звичайний ти графоман, Юрко? Давши ствердну відповідь, відклав «роман» убік і написав два оповідання. Одне віддав до журналу «Барвінок», а інше — у «Дніпро». Через кілька місяців, завітавши до редакції «Барвінку», дізнався, що моє оповідання вже заверстане. Від радощів ледь свідомість не втратив! Пізніше отримував літературні премії, урядові нагороди, але такої радості, морального задоволення, як тоді, не відчував. Жодного разу!..

— Свого часу ви обійняли посаду головного редактора «Дніпра». Як вам тоді, в умовах жорсткої цензури, працювалося?

— Теперішня молодь навіть не чула про цензуру, а я сповна пізнав її «привабливість»: кожну сторінку, кожен рядок, окрім літературних редакторів і коректорів, перечитував, та ще й по кілька разів, цензор. І якщо він вбачав хоча б у одному слові якусь, на його погляд, крамолу, то відразу ж викреслював. Навіть про кохання не можна було відверто писати. Та найбільше цензори слідкували, щоб у тексти не вкралася якась політична крамола. «Дніпро» був друкованим органом ЦК ЛКСМУ. Тож за найменшої зачіпки мене, моїх заступників викликали «на килим» до секретарів ЦК, а інколи, траплялося, і до Першого. Якось, пам'ятаю, надрукували ми вірші Олесі Бердник — молодої поетеси. У них часто вживалися такі слова, як «чумаки», «козаки», «українська земля». Тож цензорові здалося, що вони «пронизані націоналізмом», про що доповів «наверх». Дізнавшись про це, з редактором відділу поезії негайно поїхали до друкарні. Не переповідатиму весь цей процес, а скажу лише, що за кілька пляшок коньяку робітники призупинили друк журналу. А ми почали вносити правку в тексти віршів. Наприклад, словосполучення «козаки ідуть» міняли на «радянські трактори гудуть». Смішно? Мені теж сьогодні смішно. А тоді, повірте, було не до сміху.

У статті «Дніпро-40» я змалював жахіття 30-х років: голодомор, переслідування «ворогів народу», згадавши й одного з організаторів голодомору 1932–1933 років Хатаєвича — секретаря ЦК КПУ (б). Після її виходу мене викликали на бюро ЦК комсомолу, де влаштували «розбір польотів». Тоді, чесно кажучи, я вже прощався з посадою, але нічого, пронесло.

Юрій Мушкетик, український письменник

Заборонялося друкувати письменників і поетів, яких партійні органи, КДБ вважали неблагонадійними. Але за часів мого редакторства ми все ж їх друкували, правда, під псевдонімами.

— Можете назвати прізвища цих людей?

— Будь ласка. Це, зокрема, Василь Стус, Іван Світличний, Іван Дзюба та інші їхні однодумці. Вони потрапляли в опалу й опинялися без роботи. І без засобів існування. А сім'ї ж потрібно було за щось годувати. Тож після того як їхні твори з'являлися на шпальтах журналу, ці люди отримували не лише моральне задоволення, а й матеріальне.

— А за які «гріхи» вас, Юрію Михайловичу, врешті-решт звільнили з посади редактора «Дніпра»?

— За «ідеологічні помилки», тобто друкування вже згаданих авторів.

— Як вам після цього жилося? Не пропонували покаятись, зізнатись у «помилках» і бути «помилуваним»?..

— Тільки-но звільнив крісло головного редактора, як мій телефон, який не замовкав і серед ночі, враз замовк. Надовго: навіть ті, кого ще вчора вважав за щирих друзів, кому не раз допомагав у складні моменти життя, «забули» мій номер. Не знаю, звідки у мене взялися моральні та фізичні сили, але рук я не опустив, почавши на початку 1970-х років писати новий роман «Біла тінь». Незабаром він з'явився в журналі «Вітчизна». Та не встигло ще, як мовиться, висохнути чорнило на його сторінках, як партійний критик Шамота, виконуючи вказівку ЦК, у журналі «Комуніст України», інших виданнях гостро розкритикував його. Згодом «естафету» підхопили у Спілці письменників. При чому «громили» ті ж учорашні друзі, з якими я ділився найпотаємнішим, з якими і чарку випивали, «обмиваючи» черговий вихід книги. Не залишилась осторонь і преса, стверджуючи, що «громадськість суворо осудила ідейно хибний і навіть шкідливий для радянського суспільства роман». Але з часом «Біла тінь» була надрукована у журналі «Дружба народов», потім у видавництвах «Советский писатель» і «Художественная литература», згодом роман вийшов кількома європейськими мовами.

— Але ж він, якщо мене не зраджує пам'ять, не був надто гострим…

— Тодішні партійні ідеологи вважали інакше. Парадокс, але перед ним вийшов дійсно гострий роман «Останній острів», на сторінках якого піднімалися проблеми української культури. Тоді, зізнаюсь чесно, я чекав чергового розносу від ЦК, але все обійшлося.

— Невже і тепер ніхто не підтримав?

— У подібних випадках мене завжди підтримувала дружина, думкою якої я дуже дорожив. Так ось, і після «Білої тіні» я не міг опустити рук: потрібно ж було утримувати родину. А звідкіля було взятись грошам, якщо тебе не друкують? Тому я почав працювати над документальною повістю про Віктора Глушкова — видатного кібернетика СРСР, академіка. Цього твору, зважаючи на велич головного героя, за всього бажання не могли не надрукувати…

— Попри «ідейну хибність», «ідеологічні помилки», притаманні вам, 1986 року ви очолили Спілку письменників України. Обіймаючи цю посаду, не відчували ідеологічного тиску з боку ЦК КПУ, КДБ, інших радянсько-партійних інститутів?

— У ті часи тиск завжди чинився на творчих людей, які намагалися сказати слово правди, вболівали за українську культуру, зверталися у своїх творах до історичного минулого. Але це були вже, слава Богу, не сталінські часи, коли будь-якої миті тебе могли оголосити «ворогом народу» і розстріляти без суду і слідства. Тим більш, що незабаром настала так звана перебудова, коли партійно-ідеологічний тиск, втручання партії і КДБ у творчу діяльність письменників пішли на спад. Словом, за довгі роки життя я опинявся й на коні, й під конем…

— З-під вашого пера вийшло чимало історичних романів, перед написанням яких ви працювали в архівах. Звідси й запитання: чи довго ще Росія намагатиметься «приватизувати» наше минуле, стверджуючи, що росіяни й українці є єдиним народом?

— Російські можновладці весь час фальсифікують історію, а історію українсько-російських стосунків — особливо. Нинішні росіяни, вірніше, їхні предки, жили на півночі. І то були не слов'яни, а чудь, мордва, голядь, весь та інші племена, які не мали жодного стосунку до слов'янства.

Московський археолог, академік граф Уваров перекопав на Московщині близько десяти тисяч могил, намагаючись довести, що у IX–XII століттях там жили руси. Але не знайшов жодного руського поховання: лише мордовські. Про це написав книгу, яку московський уряд наказав одразу знищити. Якимось дивом уціліли кілька примірників, з яких ми і знаємо цю історію з розкопками та їх результати.

Сьогоднішні прокремлівські «історики» воліють не згадувати і того факту, що Катерина II створила спеціальну комісію під керівництвом Мусіна-Пушкіна. Її завданням було переписати історію Росії на новий лад. Для цього зі всієї імперії до Москви звезли понад 100 літописів, спаливши їх. А залишили тільки два — Лаврентіївський та Іпатіївський. І почали над ними «працювати»: змінювали текст, викидаючи з нього цілі шматки, виривали сторінки, вставляючи замість них інші з іншими текстами.

— Четвертий рік триває неоголошена Росією війна проти нашої країни. Вас особисто не дивує позиція російської інтелігенції щодо цих подій? Адже її голосу на захист «братів-слов'ян» не дуже чути…

— Майже всі ті письменники, які, на мій погляд, могли б сьогодні виступити на захист України, вже відійшли у потойбічний світ. Мені, наприклад, важко уявити, щоб Віктор Астаф'єв підгавкував кремлівським ідеологам, які говорять про братерські стосунки між нашими народами, єдину мову: Віктор Петрович, упевнений, займав би сьогодні абсолютно іншу позицію.

Мене дивує, а то й просто обурює, що і сьогодні деякі «знавці» українсько-російських стосунків твердять про те, що впродовж віків вони були братськими. Більшого блюзнірства важко уявити! Адже лише минулого століття українці пережили два штучно створених російсько-більшовицькою владою голодомори, проти них десятиліттями тривала неоголошена війна, коли кращих синів і доньок нашого народу відправляли до психлікарень, на Колиму. Лише за те, що вони любили свою рідну землю, хотіли шанувати своїх дідів і батьків, які загинули за Україну.

Ну, а щодо тих, хто підспівує Путіну і його найближчому оточенню… Скажу так: якщо завтра у Кремлі з'явиться інший цар з іншою точкою зору, то вся сьогоднішня пропутінська інтелігенція на кшталт Міхалкова, Говорухіна обслуговуватиме і його.

— Над чим працюєте сьогодні? Коли порадуєте шанувальників своєї творчості новим романом чи повістю?

— Хай це буде моєю таємницею: не люблю загадувати наперед…

— Дякую, Юрію Михайловичу, за цікаву і змістовну розмову.

Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

«93: БІЙ ЗА УКРАЇНУ»

20 ЖОВТНЯ О 12.00 В НАЦІОНАЛЬНОМУ МУЗЕЇ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ ВІДБУДЕТЬСЯ ПРЕМ'ЄРА ПОВНОМЕТРАЖНОГО ДОКУМЕНТАЛЬНОГО ФІЛЬМУ ПРО 93-Ю БРИГАДУ

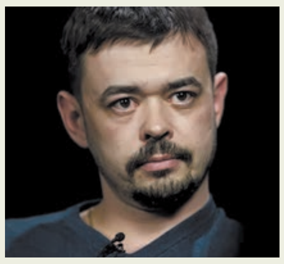

ПІДПОЛКОВНИК ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЕНКО («ТОПОЛЬ»):

«Ще живі тисячі тих, хто пам'ятає події перших днів трагедії на Донбасі. Ще сотні з них служать у ЗС. Однак із часом правда віддаляється. Спогади головних героїв фільму дають нам можливість почути все з перших уст, побачити емоції, що віддзеркалюються в їхніх очах. Цей фільм є дуже рідкісною можливістю заглянути у відкриту душу...»

КІБОРГ КИРИЛО НЕДРЯ («ДОЦЕНТ»):

«У фільмі є й мої інтерв'ю. Також я надавав наші архівні відео з Карлівки, штурму Авдіївки, ДАПу. Там чимало всього для роботи...

93-тя бригада справді заслуговує, щоб про неї гучно заявили, адже важко сказати, в яких гарячих точках буремного Сходу її не було. Та й ні для кого не секрет, що саме в ній найбільше загиблих. Як на мене, такі фільми слід знімати, оскільки завдяки ним видно подвиг простого бійця. Не вигаданого героя, а справжнього, який ще вчора був твоїм колегою чи сусідом. Упевнений, що люди будуть захоплюватися тими хлопцями, яких побачать на екрані».

Щоб на власні очі побачити всю правду про бойовий шлях бригади на охопленому війною Сході держави, зрозуміти, як звичайні хлопці стали легендарними «кіборгами», достатньо просто прийти і послухати їх.

Режисер фільму Лідія Гужва та автор ідеї і оператор, солдат 93-ї бригади Вадим Вейді не з чужих слів знають, що таке війна, бо не один день провели на передовій, зокрема й у районі донецького аеропорту

— Лідіє, про що розповідає фільм?

— Сподіваюся, що глядач побачить у ньому, як народжувався, ставав на ноги, міцнів і зрештою став по-справжньому непереможним український солдат. Те, що ми покажемо зараз, — безцінний історичний матеріал, який стане знахідкою для людей, котрі вивчатимуть цю війну. Стрічка описує період з початку війни та мобілізації, тобто нам життя диктує драматургію. Багато кадрів ексклюзивні, вони з 2014 року, коли бригада вийшла на Луганщину, щоб боронити кордони. Це все відбувалося ще до подій у Криму. Звісно, що раніше їх показувати не можна було, щоб не розкривати розташування наших підрозділів.

— Вадиме, як ви познайомилися з Лідією?

— Це сталося ще під час подій на Майдані. Ми з групою журналістів намагалися бути, як кажуть, «у вирі подій», щоб показувати людям реальну картинку. Серед журналістів була і Ліда. Я звернув на неї увагу, коли співали колядки беркутівцям, намагаючись таким чином їм пояснити, що ми — один народ, що не маємо бути ворогами, тож їм не варто застосовувати проти нас зброю. Вона була така відчайдушна і смілива! Можливо, дівчина не має бути такою, але мені це подобається в ній і завжди додавало сил. Я щодня дякую Богу, що нас звела доля.

Ми разом поїхали до Криму. Потім був Схід України. Там вже йшла справжня війна, без прикрас і яскравих кольорів.

— Як так сталося, що ви сьогодні військовослужбовець 93-ї бригади?

— Спочатку ми знімали про ОУН: бойові зіткнення, бої, звичайний побут хлопців. А з часом стали брати участь у житті й діяльності батальйону. Я розумів, що для того, аби передавати реальну картину війни, потрібно перебувати безпосередньо там. Тож після розформування підрозділу я продовжив знімати події вже у складі бригади. І зазначу, що жодного разу не розчарувався і не пошкодував, що пішов до війська. Наша армія реально з кожним днем стає професійнішою. Звісно, як війна закінчиться, то шукатиму себе в цивільному житті. Я не військова людина. Вважаю, що я був там у потрібний час, бо міг допомогти армії, зокрема знімати правду про військо, показувати наших воїнів.

— Вадиме, скажіть, як виникла ідея фільму і чому саме 93-тя?

— Ми почали записувати, коли перебували в АТО. Просто знімали справжнє життя воїнів, які боронили Україну в районі Авдіївки, Мар'їнки, Красногорівки, на околицях донецького аеропорту. Так сталося, що саме там стояла 93-тя бригада. Не скажу, що на меті було зняти фільм саме про 93-тю, але так вийшло. Ідея з'явилася тоді, коли зрозумів, що матеріалу дуже багато, і було б нечесно перед хлопцями відправити такі унікальні зйомки в забуття.

Деякі інтерв'ю з бійцями ми записували просто на позиціях, дещо дописували і пізніше, коли вийшли у ППД. Також ми знайшли тих, хто вже демобілізувався, і у фільмі вони розповідають про події, в яких брали участь. Є там інтерв'ю і хлопців, яких вже немає серед живих. Серед них «Мент» і легендарний «Оса». Вони дивитимуться на вас з екрану — мужні, усміхнені й сповнені віри в нашу перемогу.

— Лідіє, як довго тривала ваша робота?

— У 2014-му, ще до того, як Вадим став військовослужбовцем 93-ї бригади, ми були в Пісках. Я вже тоді багато чого записувала, не розуміючи до кінця, навіщо. Але точно усвідомлювала, що це потрібно робити. Просто вмикала камеру і писала інтерв'ю, розпитувала в людей, чому вони на передовій, за що воюють, чого прагнуть. Багато хто записувався в балаклаві, бо часто ані батьки, ані дружини не знали, що хлопці на війні. Якщо говорити про перші зйомки і ті, що зроблені не так давно, то можна констатувати — робота над фільмом тривала три роки. І я вдячна всім, хто нам зустрівся на шляху й допомагав. Зокрема комбригу, який усвідомлював, що так пишеться історія. Він всіляко нам сприяв, не вдаючись до цензури, давав можливість спілкуватися з людьми. Велика подяка й самим бійцям, які, хоча й перебували під обстрілами, знаходили час і для нас.

— Лідіє, все відео ви знімали самотужки чи, можливо, хтось допомагав?

— Найцікавіше і найцінніше відео відзняли самі хлопці. Просто на телефон. Але в них своя, притаманна лише їм, енергетика. Хоча якість у тих кадрів відповідна, але саме вони виглядають по-справжньому й викликають мурашки на шкірі. Є небагато відео і з Інтернету. Його брали, коли не знаходили власного, щоб поєднати певні моменти. Сподіваюся, що ми таки зберемо весь матеріал, і наступні покоління з цікавістю будуть дізнаватися, якою ціною відроджувалася Україна.

— Ми побачимо одну серію чи буде продовження?

— Загалом демонструватимуться три серії по 60 хвилин. Перша — це повнометражний фільм. Думали зробити коротше, але не вийшло. Бригада дуже довго перебувала в районі АТО, на її рахунку не один подвиг, про який можна зняти не один фільм. Друга частина — це перемир'я, яке не настало на Донецькому напрямку, аеропорт, в якому точилися бої. А в третій показано ротацію 93-ї бригади на Луганщині, події біля Жолобка, росіян, які й досі потрапляють у полон до наших військ, хоча їх там і «немає».

Нами знято більше 50 інтерв'ю, і в першій серії їх буде 22. Проте цілком зрозуміло, що навіть така їхня кількість не зможе передати і частини всіх заслуг цієї легендарної бригади. Одне інтерв'ю — півтори години. А у фільм із кожного увійшло максимум 2–3 хвилини. Неможливо було все вмістити.

— А хто все ж таки головний герой вашого фільму?

— Герой фільму — це сама армія. У першій серії вона постане перед глядачем такою, якою була насправді в перші місяці війни, — у старих кедах, різній, не завжди військовій, формі, у футболках й кепі, з неголеними обличчями… Словом, такою, якою вона була 2014 року. В наступних серіях ми також покажемо її без прикрас, і глядач зможе сам побачити і оцінити, як відбувалися зміни. Для нас дуже важливо надати слово тим людям, які перебували на передовій. Не розкрученим і розпіареним, а саме тим, хто у безпосередніх зіткненнях та кривавих боях зупинив російську агресію.

Записала Наталія ЗАДВЕРНЯК

ДЕСЯТЬ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У 42-му МАРАФОНІ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ США

ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ЗАВДАНЬ У РАЙОНІ ПРОВЕДЕННЯ АТО ВОНИ ЗАЗНАЛИ ВАЖКИХ ПОРАНЕНЬ. 22 ЖОВТНЯ, ДОЛАЮЧИ БІЛЬ, ЦІ ХЛОПЦІ ВИЙДУТЬ НА СТАРТ, ЩОБ ВШАНУВАТИ ПАМ'ЯТЬ ЗАГИБЛИХ ПОБРАТИМІВ ТА ВКОТРЕ ДОВЕСТИ НЕЗЛАМНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ

Серед незламних, які представлятимуть нашу країну, — колишній розвідник Юрій Дмитренко. З 2014 року він проходив службу в 54-му розвідбатальйоні. Разом з побратимами Юрій виконував завдання по всій лінії фронту. Численні бойові виходи, зіткнення з ворогом. І так півтора року. До одного трагічного дня...

— Одна з наших розвідгруп прочісувала «сіру» зону. Двоє з чотирьох розвідників підірвалися на розтяжці. Почався обстріл. Моя група була за кілька кілометрів, тож саме ми вирушили евакуйовувати хлопців. Коли ми майже прибули на місце, наша група також підірвалася на міні. Мені відірвало ногу, а мій командир, сержант Павло Литвиненко, від отриманих поранень, на жаль, помер, — пригадує Юрій.

Разом із Юрієм Дмитренком 10 кілометрів бігтимуть Дмитро Блохін, Юрій Писарчук, Павло Солоха та Артем Лукашук. 42 кілометри пробіжать Микола Рудик, Єгор Тєрехов, Олександр Маланіч, а також Олександр Чалапчій, який долатиме дистанцію на велосипеді з ручним керуванням

Після поранення Юра тривалий час проходив реабілітацію. В госпіталі він почав займатися спортом. На межі своїх можливостей прагнув досягти визначеної мети — впевнено стояти на ногах. Сьогодні, коли спостерігаєш за цим хлопцем, важко повірити, що таке під силу й здоровій людині. Бігова доріжка, штанга, велосипед, гребля, м'яч — не існує нічого, з чим би він не впорався.

Юрій Дмитренко

Про марафон Юра дізнався ще минулого року, та не брав у ньому участі, бо ще не міг бігати на своєму протезі. Але постійні тренування й неймовірна сила волі дозволили хлопцю цього року готуватися виборювати першість у марафоні морських піхотинців на дистанції в 10 кілометрів.

Крім того, Юрій став учасником третього етапу Проекту підтримки протезування в Україні, завдяки якому отримав біговий протез. Спортивний протез призначено саме для бігу, в ньому є можливість повноцінно тренуватись і долати будь-які дистанції.

— У повсякденному протезі бігати не дуже зручно, бо він створений саме для побуту. Хоча я в ньому й бігом займався, і відбір до марафону проходив. Але більш-менш комфортно було не більше двох кілометрів, — розповідає боєць. — Тепер у мене верхня частина протезу українська, а стопа — німецька. І це найголовніша функціональна частина моєї нової ноги.

На думку Юрія, реабілітація військових саме через спорт допомагає їм і фізично, і морально відновитися після отриманих поранень, зібрати всю волю в кулак і стати навіть сильнішими, ніж раніше. Головне — не стояти на місці. А ще їх не потрібно жаліти, навпаки, змушувати хай би там що жити повноцінним життям.

— Я не терплю жалості, не даю жаліти себе, і не жалію інших. Ти маєш працювати над собою, а не жаліти себе, що б не сталося! — говорить наш герой.

Зазначимо, що разом із Юрієм Дмитренком 10 кілометрів бігтимуть Дмитро Блохін, Юрій Писарчук, Павло Солоха та Артем Лукашук. Усю дистанцію, тобто 42 кілометри, пробіжать Микола Рудик, Єгор Тєрехов, Олександр Маланіч, а також Олександр Чалапчій, який долатиме дистанцію на велосипеді з ручним керуванням.

До слова, участь у марафоні вже вдруге братиме й Уповноважений Президента України з питань реабілітації учасників АТО Вадим Свириденко. Нагадаємо, що минулого року він подолав дистанцію 10 кілометрів за 1 год. 6 хв. Вадим став першим та єдиним учасником марафону з такою кількістю ампутацій (Вадим під Дебальцевим втратив кисті рук та стопи ніг).

Окрім безпосередньо участі в забігах, поранені солдати відвідають Пентагон, посольство України у США, зможуть поспілкуватися з побратимами зі Сполучених Штатів та інших держав.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

«МАРАФОН-ПАМ'ЯТНИК»

У 2016 році в марафоні морської піхоти взяли участь чотири українські військовослужбовці

Марафон морської піхоти США, який ще називають «Марафон-пам'ятник», став уже традиційним заходом не тільки для американців.

Щороку розширюється географія його учасників. Забіг проводиться у штатах Вірджинія і Вашингтон як пам'ять про всіх загиблих морських піхотинців. З 2016 року участь у ньому беруть й українські військові.

Засновником марафону є американський військовий діяч, полковник Корпусу морської піхоти у відставці, ветеран воєн у Кореї та В'єтнамі Джеймс Лофтус Фаулер.

Саме він у жовтні 1975 року відправив своєму начальнику, шефу резерву генерал-майору Майклу Патріку Райану, записку з викладеною ідеєю про створення марафону для морпіхів, які перебувають у резерві. Фаулер був впевнений, що це сприятиме розширенню репутації і демонстрації сил морської піхоти, а також стане інструментом вербування та надасть військовим можливість претендувати на участь у Бостонському марафоні. «Після війни у В'єтнамі в очах багатьох людей популярність військової служби впала. Водночас біг привертає значну позитивну увагу», — зазначав полковник.

Про труднощі, з якими стикалися військові після повернення додому з війни, він знав не з чужих слів, адже в одному з боїв на кордоні між Північним і Південним В'єтнамом Джеймса Фаулера було поранено в ногу. Тоді він й отримав медаль «Пурпурове серце». Дев'ять місяців реабілітації у військово-морському госпіталі та повернення до мирного життя — досвід, який міг би стати корисний іншим воякам.

Райан зацікавився цією пропозицією та незабаром отримав дозвіл від коменданта Корпусу морської піхоти генерала Луї Вілсона і схвалення від Міністра військово-морських сил США Джона Вільяма Міддендорфа. І вже 7 листопада 1976 року в Арлінгтоні відбувся перший марафон, в якому взяли участь 1175 осіб. Фаулер особисто організовував перший і другий забіги, а в третьому брав участь сам.

Відтоді, зазначаючи певних змін, марафон морської піхоти щороку проводиться у Вашингтоні. Участь у ньому беруть як молоді, так і досвідчені спортсмени, військовослужбовці, політики і знаменитості. Минулого року налічувалося близько 30 тисяч учасників забігу. 42-й марафон морської піхоти США відбудеться 22 жовтня цього року у Вашингтоні.

За мить Юлія Левченко приземлиться срібною призеркою світової першості

Юлія по праву вважається однією з найперспективніших та найкрасивіших спортсменок світу

СТАРШИЙ СОЛДАТ ЮЛІЯ ЛЕВЧЕНКО — НАЙКРАЩА МОЛОДА ЛЕГКОАТЛЕТКА ЄВРОПИ

ТРИЧІ ПОСПІЛЬ ЮЛЯ ПЕРЕМАГАЛА В НОМІНАЦІЇ «КРАЩА ЛЕГКОАТЛЕТКА МІСЯЦЯ» В УКРАЇНІ. ВОНА ЄДИНА З УКРАЇНСЬКИХ СПОРТСМЕНІВ ЗІЙШЛА НА П'ЄДЕСТАЛ ПОШАНИ ЦЬОГОРІЧНОЇ СВІТОВОЇ ПЕРШОСТІ З ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКИ

Гість «Народної армії» — 19-річна українська легкоатлетка, яка спеціалізується на стрибках у висоту, володарка національного рекорду серед юніорів цього року, чемпіонка юнацьких Олімпійських ігор-2014, срібна призерка цьогорічного чемпіонату світу, чемпіонка Європи серед молоді 2017-го, бронзова призерка торішнього чемпіонату світу серед юніорів, бронзова призерка чемпіонату Європи в приміщенні–2017, старший солдат Збройних Сил України Юлія Левченко, яка представляє Центральний спортклуб ЗС України

— Юлю, чому саме стрибки у висоту, адже легка атлетика об'єднує різні дисципліни — від бігу до штовхання ядра?

— Шість років тому, коли мені було 13, учитель фізкультури в нашій школі запропонував мені спробувати свої сили саме в цій дисципліні. Чесно кажучи, спочатку не дуже хотіла займатися в цій спортивній секції, адже не бачила там нічого цікавого. Проте поступово закохалася в цей вид спорту. Так і почала займатися стрибками у висоту.

— Що найбільше запам'яталося на цьогорічному чемпіонаті світу з легкої атлетики в Лондоні?

— Одразу згадується початок змагань. Хвилювання, запал, оптимізм, бойовий настрій, перша пробна спроба і… ватні ноги. Неймовірно важкі й абсолютно неслухняні ноги. І перша думка: «Ну все, здається, приїхали». На щастя, початкова висота в нас була 184 см. Саме вона і наступні 188 см для мене були найскладнішими в лондонському секторі. Цей жах на початкових висотах запам'ятався навіть більше, аніж церемонія нагородження. А це дрібнички лише на перший погляд. Саме на стартових висотах потрібно вміти концентруватися і направляти себе в русло подальшої боротьби. Навіть не знаю, як мені вдалося «розстрибатися», але далі все вдавалося набагато легше, ніж у перших спробах.

— Юлю, «срібний» стрибок на 2,01 метра — новий особистий рекорд?

— Я дуже хотіла встановити особистий рекорд на цьому чемпіонаті, тож коли планку підняли на 199 см, налаштувалася досить рішуче. Подолавши цю висоту, я гарантувала собі медаль. Звідси і сплеск емоцій, і нестримний кураж… Ось тут було важливо не втратити контроль над собою і продовжити змагання з холодною головою. Йдучи на штурм 2.01, пам'ятала, що сезон на цьому чемпіонаті не завершується, стрибати потрібно обережно і розсудливо, аби не нашкодити власному здоров'ю. Моя вдала спроба видалася з десятками технічних огріхів. Я навіть трохи зачепила планку. Вона захиталася, але залишилася на стійках. Я ошелешено спостерігала за цим дивом, сидячи на матах, і не могла повірити, що двометрова висота пробачила мою помилку.

— На всіх змаганнях основним фактором перемоги є відсутність травм, але на змаганнях у Лондоні у вас було затейповане від розтяжок коліно...

— Коліно є проблемним уже півтора року. Цей біль — наслідок моєї технічної помилки і зникне він лише тоді, коли я виправлю техніку, чим зменшу навантаження на коліно. Був період, коли я вже і тренувалася, і змагалася без зайвих перестраховок. Але в липні під час кваліфікації чемпіонату Європи серед молоді я виконала насправді чудову спробу. Мене просто викинуло вгору з відштовхування, та я відчула гострий простріл у коліні. Дякую нашим лікарям і масажистам, котрі швидко поставили мене на ноги, але відтоді я все ж таки намагаюся перестраховуватися, адже коліно просто може підвести в будь-який момент.

Ми перейшли на такий рівень фізичних навантажень і технічної роботи, що взагалі без травм навряд чи можна обійтися. Потрібно вчитися і швидко їх заліковувати, і якось викручуватися в секторі, прилаштовуючись до болю. Головне, аби травми не були катастрофічними.

— У свої 19 років ви майже на всіх головних стартах сезону здобуваєте нагороди. У чому секрет успіху?

— Насправді бувало по-різному, без промахів і в мене не обійшлося. Мабуть, вони і зробили мене сильнішою. Адже ще кілька років тому для мене головними стартами були не чемпіонати світу чи Європи, а першості міста Києва чи національні змагання. Там вистачало і злетів, і падінь. Вочевидь, тоді й почала формуватися моя спортивна психологічна стійкість. Думаєте, я зараз не хвилююся перед стартом? Я завжди хочу зробити свою роботу якнайкраще, тому і нервую: а раптом не складеться, а якщо ми припустилися помилок у підготовці чи я не впораюся з настановами тренера та завданнями на старт? Мені здається, якщо спортсмен перестає хвилюватися, то втрачає і відповідальність, а без неї немає сенсу виходити в сектор.

— Яка спортивна нагорода для вас найдорожча?

— Зараз для мене найцінніша медаль — «срібло» чемпіонату світу. Вдалося себе реалізувати, спрямувати старання протягом усього сезону в потрібне русло і показати хороший результат.

Медалі в секторі для стрибків у висоту українські спортсменки не завойовували довгі 16 років

— У збірній України у вашій дисципліні виступають одразу три спортсменки — Ірина Геращенко, Оксана Окунєва та ви. Як ставитеся до конкуренції?

— Внутрішня конкуренція завжди сприяє хорошим результатам. Це не дає розслаблятися. З Ірою Геращенко ми гарні друзі. А от у секторі кожен виходить боротися з планкою і сам з собою.

— Як би у вашому житті не було легкої атлетики, де б хотіли себе реалізувати?

— Нерідко ловлю себе на думці, що дуже подобається журналістика загалом, а спортивна зокрема. Не відкидаю, що колись спробую сили в ній. Імпонує, що преса і телебачення не лише цікавляться досягненнями, а й намагаються розкрити цілісну особистість спортсменів. Подобається, що самі атлети стають дедалі відкритішими для медіа й розкутішими у спілкуванні, але далеко не кожен журналіст може розкрити людину цілком, докопатися до її сутності. Не знаю, чи змогла б я, але мені це надзвичайно цікаво.

— А на вулицях впізнають, просять дати автограф?

— Коли повернулася до Києва з чемпіонату світу, мене впізнав та привітав прикордонник. Було дуже приємно.

Бесіду вела Катерина КЛИМЧЕНКО

P.S. **14 жовтня у Вільнюсі на щорічній церемонії нагородження найкращих легкоатлетів Європи EA GoldenTracks спортсменка Центрального спортивного клубу Збройних Сил України старший солдат Юлія Левченко здобула перемогу в номінації «Зірка, що сходить».**

ЛІДЕР ГУРТУ «ТІК» ВІКТОР БРОНЮК:

«ПІСЛЯ КОНЦЕРТУ «КІБОРГ» ВІДДАВ МЕНІ СВІЙ БРОНЕЖИЛЕТ: «Я З НИМ ІЛОВАЙСЬК ПРОЙШОВ, ТЕПЕР ДАРУЮ ЙОГО ТОБІ!»

Лідер гурту «ТІК» Віктор Бронюк

Народний співак України, улюбленець мільйонів, найінтелектуальніший гравець ігор «ЩО? ДЕ? КОЛИ?», колишній чиновник Вінницької міської адміністрації, а нині соліст відомого гурту «ТІК», завжди щирий, веселий, життєрадісний Віктор Бронюк з перших днів війни допомагає українській армії, їздить до хлопців на Схід з концертами та присвячує їм пісні. За три роки війни артисти побували у багатьох прифронтових селах та містечках. Про це та багато іншого цікавого зі свого життя Віктор Бронюк розповідає читачам «Народної армії» в ексклюзивному інтерв'ю

— Пане Вікторе, гурт «ТІК» уже 12 років не зникає з українських чартів. А пісні, зокрема, «Вчителька», «Олені», стали справжніми народними хітами. Як вдалося здобути таку популярність?

— Ніхто не вірив у наш успіх, та і я також. Спочатку навіть не зізнавався друзям, що є автором пісень. Лише коли побачив, що їх переспівують студенти нашого гуртожитку, записав диск. Ми поїхали радитися до столичних продюсерів, а вони порекомендували змінити соліста, або хоча б причесати мені чуба, бо я не вписувався в жодні канони шоу-бізнесу і гламуру (сміється). Та ми не зупинилися. Творили музику, яку любили, і були щирими. Ми не вивішували рекламних банерів, але наші пісні лунали скрізь, ми збирали стадіони. Хочу сказати усім українцям — ніколи не бійтеся мріяти: мрії мають здатність здійснюватися.

Моя здійснилася. Коли всі хлопці грали в футбол, я брав ноти і йшов до музичної школи. В дитинстві, у часи перебудови було складно з грішми, важко платити за навчання, ще й доводилося ходити пішки у сусіднє село, або, якщо щастило, під'їжджали на молоковозі. Потім вступив до педінституту, працював вчителем, чиновником у Вінницькій міській раді. Та намагаючись поєднувати роботу і музику, помітив, що починаю «халтурити» і там, і там. Звільнився. Мені кажуть, що давно став би уже Міністром культури, але я не хочу таких посад.

— З перших днів війни ви були у районі АТО як волонтер. Що спонукало вас до таких небезпечних подорожей?

— В армії я не служив, тож розумів, що на фронті користі від мене буде мало. Зосередився на допомозі бійцям. Знаєте, коли тобі телефонують люди, з якими ти ще вчора зустрічався і обговорював буденні теми, а сьогодні вони під обстрілами, воюють — всередині все перевертається… Ми побачили, що на початку війни нашому війську сутужно. Мобілізували всіх знайомих. Питання вирішували фантастично швидко: «Треба те і те…» — «Знайдемо!»

Уперше в районі АТО я побував, коли ми приїхали з вантажем на базу до хлопців 93-ї бригади. Хоча дихання війни довелося відчути раніше. У березні 2014 року під час «Великого туру маленькими містами» наш гурт заїхав до авіабригади, яка базувалася на Хмельниччині. Та перед нашим виходом оголосили бойову тривогу. Саме тоді прийшло усвідомлення, що війна, хоч і була за тисячу кілометрів, буквально дихала нам у потилицю. Відтоді «ТІК» бути осторонь цього просто не міг! Не хочеться потім ховати очі, коли діти запитають: «Тату, а що ти робив у цей період?»

— Знаю, що під час кожної поїздки ви обмінюєтеся з нашими бійцями прапорами.

— Нам також багато дарують шевронів — уже чимала колекція назбиралась. Пам'ятаю, як після концерту боєць дуже засмутився, що не має подарунка: «Ну хоч що-небудь на згадку візьми. Дивись, який осколок гарний!» Щирість наших хлопців щоразу дуже вражає! У 2015 році, коли ми привезли автомобіль хлопцям до ДАПу, один із «кіборгів», як побачив, що в мене немає захисту, одразу простягнув свій. Сказав: «У цьому бронежилеті я пройшов Іловайськ, тепер хочу подарувати його тобі!»

— «І хтось мені скаже: «А ти що співаєш? Де твоя зброя? Народ підіймай!» — словами з пісні «Люби Ти Україну!» ви наче звертаєтеся до себе і стаєте одними з перших, хто своїми піснями надихав наших воїнів, коли почалася війна на Сході країни. А кліп «Запах війни», знятий безпосередньо в районі АТО, додавав упевненості, що вся Україна тоді була разом з бійцями. Як прийшло розуміння того, що саме це було конче необхідно?

— Багато пісень я написав ще до війни — ніби передчуття якесь було. «Люби Ти Україну!» — пісня 2013 року, а «Запах війни» — взагалі написана за 15 років до неї. Я не показував її загалу, вона не була актуальною. Але коли почалася АТО, ми зрозуміли, що хлопців треба підбадьорити, підтримати. Тому спільно з режисером і оператором Ярославом Пілунським зняли дуже емоційне відео і присвятили воїнам та волонтерам.

— Попри те, що багато хто втомився, армія вже значно краще забезпечена, ніж 2014-го, ви й зараз активний волонтер, продовжуєте їздити на Схід…

— Я не вважаю себе волонтером. Завжди кажу: у мене трудова книжка ніде не лежить (посміхається). Я просто громадянин своєї країни, у якого є можливість допомогти, і я це роблю. Це велика радість — мати вірних друзів, а їх дає саме ця діяльність.

Скільки за весь цей час було зібрано коштів, уже й не підрахуєш. Щось я купував сам, щось давали підприємства та приватні фірми, багато людей просто писали у соцмережі: «Знаємо, що ви займаєтеся доброю справою. Хочемо перекazати кошти». У Вінниці благодійний фонд «Подільська громада», де я багато років є головою наглядової ради, створив програму «Допомога війську». Мене не припиняють дивувати вчинки простих людей, особливо діток, які розбивають свої скарбнички. Я спілкувався з інструкторами з Грузії, які навчали українських бійців. На наш волонтерський рух вони дивляться величезними очима, адже ніде такого не бачили.

— Що найбільше запам'яталося, вразило за час поїздок на Схід?

— Особливо здивувало, якими цінними для хлопців виявилися дитячі листи! Чесно кажучи, коли ми везли перші вантажі й разом із печивом почали вантажити у машини листи від школярів, у мене промайнула думка, що краще б іще дві коробки тушонки замість них поклали. Та потім побачив, як бійці дорожать ними. Коли дорослі дядьки, які багато чого бачили у житті, не соромлячись один одного, витирають сльозу над дитячими листами й малюнками, можливо, наївними, але щирими, — це вражає...

— У вашій творчості переважають веселі пісні, гумор — за це «ТІК» люблять та шанують, у тому числі на передовій. А з вами трапляються кумедні випадки?

— Так, і доволі часто! Нещодавно на ринку у Вінниці я купував фрукти для дітей. Два продавці почали перешіптуватись між собою: «Ти знаєш, хто це такий?» «Звісно, знаю! Це ж цей… відомий футболіст!» Це особливо потішило, бо у нас у Вінниці немає професійної команди, з футболістами туго.

— Ви підтримали наших спортсменів на «Іграх Нескорених»…

— Для України вони стали перемогою духу і в той же час у черговий раз продемонстрували всьому світу, що у нас йде справжня війна, внаслідок якої, на жаль, люди отримують травми і гинуть. Українські хлопці були справжніми героями! Попри те, що наша команда була найменш численною — всього 15 осіб, вона виборола 14 медалей!

Як на мене, «Ігри» — це унікальна форма роботи з людьми, які зазнали втрат на війні. По-перше, вони ставлять перед хлопцями нову мету, а по-друге — дають можливість спілкуватися з тими, хто їх найбільш розуміє. Зараз задумуються про організацію подібних національних ігор.

— Гурт «ТІК» співає лише українською мовою. Як вплинули на ваш промоушен квоти української мови на радіо і телебаченні?

— Для себе ми одразу вирішили співати принципово українською мовою, тому щось змінювати і підлаштовуватися нам не довелось. Щодо квот скажу одне: це не те питання, яке має виникати у країні на 25-му році незалежності. Все це потрібно було робити ще у 90-х роках. Скільки українського продукту має бути в ефірах? Достатньо! Але продукт має бути конкурентоздатним, високого рівня.

— Незабаром свято Покрови — День захисника України. Що побажаєте нашим воїнам?

— Бажаю нашим хлопцям, що зараз воюють на Сході країни, здоров'я, наснаги і витримки! А Україні й усім нам найголовнішого — щоб завжди було мирне блакитне небо, колосилися хлібом жовті лани і, звичайно, щоб звучала переможна пісня! Поки ми разом, здолаємо будь-якого ворога!

Розмовляла Ольга МОСЬОНДЗ

КУБОК ГЕРОЇВ АТО — У ФУТБОЛІСТІВ ОКРЕМОГО ПОЛКУ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

13 ЖОВТНЯ, НАПЕРЕДОДНІ ДНЯ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ, НА СТАДІОНІ «ДИНАМО» ІМЕНІ ВАЛЕРІЯ ЛОБАНОВСЬКОГО ВІДБУВСЯ ФІНАЛЬНИЙ МАТЧ ДРУГОГО СЕЗОНУ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ФУТБОЛЬНОЇ ЛІГИ УЧАСНИКІВ АТО

Футбольний турнір, організаторами якого виступила Федерація футболу учасників АТО спільно з ФК «Динамо» (Київ) та Федерацією футболу столиці, стартував у квітні нинішнього року в 38 містах України. За головний приз — Кубок Героїв АТО — боролися 56 команд, які були розподілені на шість дивізіонів. За підсумками відбірного циклу 16 найкращих команд з 10 по 12 жовтня на навчально-тренувальній базі київського «Динамо» у Конча-Заспі провели матчі плей-оф, які й виявили фіналістів. У вирішальному поєдинку за почесний трофей зустрілися команда футбольного клубу Національної гвардії з Вінниці та столичний ФК «Президентський полк»

Команда-переможниця з Кубком Героїв АТО

Із перших хвилин матчу ініціативою заволоділи нацгвардійці, але в середині тайму столичним футболістам вдалося вирівняти гру, а згодом зусиллями Святослава Слободяника й відкрити рахунок. По перерві футболісти Президентського полку не втратили ініціативу, забивши в красивому стилі ще два м'ячі. А остаточний рахунок 4:0 встановив командир полку Сергій Клявлін, який наприкінці матчу вийшов на заміну.

— Якби в київських динамівців була така жага до перемоги, яку я побачив сьогодні у фінальному матчі, то в нас не було б тих проблем, які ми маємо сьогодні в чемпіонаті країни, — зауважив, вітаючи переможців президент київського «Динамо» Ігор Суркіс.

Володарів Кубку Героїв АТО, призерів та інших учасників турніру привітали гравці та ветерани київського «Динамо», почесні гості фінальних змагань та представники керівництва силових структур.

У змаганнях футбольної Ліги учасників АТО, які на сьогоднішній день є наймасштабнішою програмою психологічної та фізкультурно-спортивної реабілітації учасників бойових дій, взяли участь понад 1500 ветеранів антитерористичної операції.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

Інформація КЕВ м. Харків МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, 12.10.2017 р.:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Частина нежитлового приміщення технічного поверху загальною площею 12,0 кв.м та частина покрівлі загальною площею 25,0 кв.м будівлі № 28 нерухомого військового майна за адресою: м. Харків, вул. Динамівська, 4, в/м № 170, що перебуває на балансі ХУПС ім. Івана Кожедуба, 24980799, тел. (057) 704-96-29	ФОП ПРОКОП'ЄВА І.Б.

***

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі і обліковується в КЕВ м. Запоріжжя:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1.	Нежитлова будівля за ГП № 423 (колишнє КПП) площею 58,8 кв.м військового містечка №28, м. Запоріжжя, вул. Військбуд, що перебуває на балансі КЕВ м. Запоріжжя. Мета оренди — крамниця.	30.10.2017	Визначення вартості об'єкта з метою укладання додаткової угоди щодо продовження терміну дії договору оренду

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Запоріжжя конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсна пропозиція.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасники конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки однотипного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Запоріжжя за адресою: м. Запоріжжя, вул. Земського лікаря Лукашевича, 4, об 11.00 через 12 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (061) 764-20-52.

***

Відповідно до статті 7 Закону України «Про господарську діяльність у Збройних Силах України», статей 7, 10 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 11 травня 2000 року № 778 «Про затвердження Порядку надання дозволу військовим частинам Збройних Сил на передачу закріпленого за ними рухомого та нерухомого майна в оренду» та наказу Міністерства оборони України №156 від 06.04.2015 року «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна», що зареєстрований в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 року за №699/27144, **проводиться конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Тернопіль**

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення будівлі № 114 в/м № 1 під розміщення банкоматів	3,0	Львівська обл., м. Броди, вул. Гр. Храпая,1А	На фактичну дату
2	Нежитлове приміщення будівлі № 1 в/м № 27 під розміщення банкоматів	3,0	Львівська обл., м. Броди, вул. І. Богуна, 1	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Тернопіль, адреса: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька, 1.

Основні умови конкурсу: у конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Тернопіль, за адресою: 46000, м.Тернопіль, вул. Галицька, 1

Телефон для довідок: (0352) 52-52-74.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Інформація КЕВ м. Полтава про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, ухвалено рішення про визнання переможцем конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна:

— нежитлові приміщення (частина) інв. №12, в/м № 65 загальною площею 11,5 кв.м, розташовані за адресою: Полтавська обл., смт Щербані, що перебувають на балансі КЕВ м. Полтава, з метою визначення ринкової вартості об'єкта для розрахунку розміру орендної плати при продовженні договору оренди та формування списку учасників, які можуть брати участь у конкурсі;

— нежитлові приміщення Полтавського ОВК будівля №3 військового містечка № 9 загальною площею 11,3 кв.м, розташованого за адресою: м. Полтава, вул. Шевченка, 78А, що перебувають на балансі КЕВ м. Полтава, з метою визначення ринкової вартості об'єкта для розрахунку розміру орендної плати при продовженні договору оренди, **юридичну особу — фізична особа — підприємець Голубинський Сергій Іванович** та укладення з ним договору на проведення незалежної оцінки вказаного майна.

***

Оголошення № 286/7/6231-НЕР про проведення конкурсу на закупівлю квартир на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Реєстраційний рахунок замовника: **35222201018611, 35229301018611, 35225101018611, 35217001018611.**

1.5. Посадові особи замовника, уповноважені здійснювати зв'язок з учасниками (прізвище, ім'я, по батькові, номер телефону та телефаксу із зазначенням коду міжміського телефонного зв'язку, e-mail): **Зязєв Олександр Васильович, Щербань Анатолій Олексійович, тел. (044) 454-74-59; факс: (044) 454-74-59, ddz7@ukr.net; Змієвський Олександр Леонідович (Кутляєва Наталія Валеріївна), тел. (044) 271-12-60.**

1.6. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Розмір бюджетного призначення за кошторисом або очікувана вартість предмета закупівлі: **257 685 519,00** (двісті п'ятдесят сім мільйонів шістсот вісімдесят п'ять тисяч п'ятсот дев'ятнадцять) грн 00 коп.

3. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, Розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4. Інформація про предмет закупівлі:

4.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на вторинному ринку в регіонах України.**

4.2. Опис предмета закупівлі чи його частин:

лот 1 — м. Київ, до 20 квартир; **лот 2** — м. Вінниця, до 25 квартир; **лот 3** — м. Краматорськ, м. Сєвєродонецьк Донецької області, до 4 квартир; **лот 4** — м. Маріуполь Донецької області, до 6 квартир; **лот 5** — м. Чернігів, до 20 квартир; **лот 6** — м. Житомир, до 20 квартир; **лот 7** — м. Львів, до 30 квартир; **лот 8** — м. Броди, м. Самбір, м. Дрогобич, м. Стрий Львівської області, до 5 квартир; **лот 9** — м. Луцьк, до 3 квартир; **лот 10** — м. Ужгород, до 10 квартир; **лот 11** — м. Херсон, до 10 квартир; **лот 12** — м. Золотоноша Черкаської області, до 5 квартир; **лот 13** — м. Івано-Франківськ, до 5 квартир; **лот 14** — м. Рівне, до 10 квартир; **лот 15** — м. Харків, до 10 квартир; **лот 16** — м. Хмельницький, до 10 квартир; **лот 17** — м. Чернівці, до 6 квартир; **лот 18** — смт Черноморське Одеської області, до 4 квартир; **лот 19** — м. Білгород-Дністровський, м. Сарата, м. Болград Одеської області, до 5 квартир; **лот 20** — м. Полтава, до 5 квартир; **лот 21** — м. Суми, до 5 квартир; **лот 22** — м. Конотоп, м. Глухів Сумської області, до 5 квартир; **лот 23** — м. Лозова, м. Куп'янськ Харківської області, до 40 квартир; **лот 24** — м. Новоград-Волинський Житомирської області, до 5 квартир, **лот 25** — м. Тернопіль, до 10 квартир; **лот 26** — м. Чоп, м. Берегове, м. Виноградів Закарпатської області, до 10 квартир.

4.3. Строк поставки товарів (квартир): **до 15 грудня 2017 року.**

5. Строк дії конкурсних пропозицій: **90 календарних днів.**

6. Подання конкурсних пропозицій:

6.1. Місце: **проспект Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України, 2-й пов., кім. 200.**

6.2. Строк: **31.10.2017 року.**

6.3. Час: **до 12:00.**

7. Розкриття конкурсних пропозицій:

7.1. Місце: **проспект Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України, 2-й пов., кім. 200.**

7.2. Дата: **31.10.2017 року.**

7.3. Час: **о 14:30.**

8. Додаткова інформація: конкурсна документація та зміни до неї розміщуються на веб-сайті www.mil.gov.ua, розділ «Державні закупівлі» — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир. Основні умови договору: відповідно до вимог конкурсної документації.

Для одержання перепусток у разі необхідності отримання конкурсної документації в Департаменті державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів МО України і подання конкурсних пропозицій у день, що передує дню розкриття, необхідно до 15:00 повідомити кандидатуру представників учасника за тел./факс: 454-74-59. Перепустка надається за наявності паспорта.

ВІТАЄМО!

22 жовтня 2017 року відзначить день народження **СНІГУР Людмила Анатоліївна,** професор кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Військової академії (м. Одеса), доктор психологічних наук, працівник Збройних Сил України.

Людмила Анатоліївна є автором численних статей, монографій, підручника з військової психології та педагогіки і наукових публікацій, присвячених розвитку особистості професійного захисника України. Вона підготувала плеяду науковців, серед яких чимало офіцерів та генералів.

Бажаємо вам щастя, здоров'я, творчого натхнення та життєвої наснаги.

З повагою, друзі та колеги

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 р. № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 р. № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 р. за № 202/26647, «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (далі — Наказ) Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження об'єктів нерухомого військового майна, яке може бути відчужено окремо від земельних ділянок.

Конкурс відбудеться 07.11.2017 р. о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 332.

Об'єкти оцінки: лоти (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 06.11.2017 р. до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу.

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії належним чином завірених документів, що подаються, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого Наказом.

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток 2 до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки об'єктів нерухомого військового майна, яке може бути відчужено окремо від земельних ділянок протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: (044) 454-73-82.

Додаток 1

Об'єкти оцінки

Лот	Найменування об'єкту	Місце розташування	Загальна площа, що підлягає реалізації, кв.м	Уповноважене підприємство (організація)
Лот 1	Частина нежитлових приміщень першого поверху будівлі № 109 військового містечка № 62	м. Одеса, вул. Маршала Бабаджаняна, 15	26,7	Дочірнє підприємство Державної компанії «Укрспецекспорт» — Державне госпрозрахункове зовнішньоторговельне підприємство «Спецтехноекспорт»
Лот 1	Частина нежитлових приміщень першого поверху будівлі № 107 військового містечка № 62	м. Одеса, вул. Бреуса, 61/7	12,3	

Додаток 2

Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності ______________________________

Реєстраційний № _______
"___" _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))

Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)______________________________

Місцезнаходження (місце проживання) ______________________________

-------------- (телефон) --------------- (телефакс) --------------- (телекс) ------------------------ (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

"___"__________ 20___ р. (дата заповнення заяви)

__________________________ (підпис керівника)

М.П.

НАРОДНА
АРМІЯ

Ми там – де наш солдат

Головна газета про ВІЙСЬКО

Увага!

Триває передплатна кампанія газети «Народна армія» на I півріччя 2018 року!

Вартість передплати становить:
(без урахування послуги за прийом ПАТ «Укрпошта»)
18,37 грн — на 1 місяць;
55,11 грн — на 3 місяці;
110,22 грн — на півріччя.

Передплатний індекс 68618

Більш детальну інформацію ви можете отримати: тел. (044) 489-50-12, e-mail: n_army@army.kiev.ua

na.mil.gov.ua

www.facebook.com/narodna.armiya

ПЕРЕДПЛАТІТЬ ГАЗЕТУ «НАРОДНА АРМІЯ» ДЛЯ ШКОЛЯРІВ ВАШОГО МІСТА!

ВАЖЛИВІСТЬ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ ВАЖКО ПЕРЕОЦІНИТИ, А НАДТО, КОЛИ В КРАЇНІ ЙДЕ ВІЙНА

З жовтня читацька аудиторія нашого видання розширилася. Газету «Народна армія» читають уже й у школах, зокрема, Луганської та Донецької областей, Київщини, Хмельниччини і Черкащини, Вінниччини та Тернопільщини

Правдиву й об'єктивну інформацію про ситуацію на Сході України, про життя нашого війська та героїв, які нині боронять мир на Донеччині, про новинки озброєння та військової техніки, про маловідомі сторінки нашої історії, визначних представників української нації та багато іншої корисної інформації від авторів нашого видання зможуть дізнатися **учні Маріуполя та Світлодарська, Часового Яру та Мар'їнки, у школах Авдіївки, Красногорівки та Курахового, а також Покровська, Торецька, Краматорська, Волновахи, Лимана, Щастя, Сєвєродонецька, Лисичанська, Рубіжного, Кремінної, Попасної, Сватового, Троїцька та Новоайдара.**

Уже читають нас і школярі в Каневі, Бучі, Томашполі, Шаргороді, Барі, Яготині, Василькові, Житомирі, Золочеві, Бродах, Старокостянтинові, Кам'янці-Подільському, Чорткові, Борщеві та в деяких школах Києва.

Реалізація проекту «Передплати газету «Народна армія» для школи» стала можливою завдяки підтримці ПАТ «Оболонь».

А з наступного місяця газету «Народна армія» читатимуть й у 200 школах Одеси та районних центрів області. Такий подарунок юні зробила профспілка працівників морського транспорту «Одеського морського порту».

У такий спосіб вищезгадані підприємства долучаються до важливої справи військово-патріотичного виховання молоді й на ділі демонструють свою громадянську позицію.

Хтозна, можливо, саме герої зі сторінок газети «Народна армія» спонукатимуть маленьких українців до вибору майбутньої професії — захисника рідної землі, й одного дня юнак у вишиванці з гордістю вимовить: «Я хочу, як він, захищати свою рідну землю!»

Виховуємо патріотів разом!

ДО УВАГИ НАШИХ ЧИТАЧІВ!

Більше інформації про життєдіяльність Збройних Сил України ви можете отримати на нашій сторінці в Інтернеті http://na.mil.gov.ua/ та на Factbook https://www.facebook.com/narodna.armiya/.

А також на офіційній веб-сторінці Міністерства оборони України:

http://mil.gov.ua/

Крім того, до ваших послуг матеріали наших колег із Центральної телерадіостудії Міністерства оборони України. Їх можна почерпнути з наступних джерел:

- сайт Військового телебачення України http://www.armyfm.com.ua/vijskove-tb/
- сторінка Військового телебачення України у Facebook https://www.facebook.com/ctrs.mou/

Військове телебачення також пропонує до уваги телеглядачів:

- телепрограму «Техніка війни» (транслюється щонеділі на 24-му каналі у такий час:
  — субота: 9:30, 15:20
  — неділя: 12:30, 22:00
  — понеділок: 15:30
  — четвер 6:30);
- телепрограму «ProВійсько» (транслюється на 5-му каналі щосуботи о 18.10);
- телепрограму «Будемо жити» (транслюється на 5-му каналі щонеділі о 10.20);
- телепрограму «Рекрут» (транслюється з 14 жовтня на 5-му каналі щосуботи о 19.10).

Ще одним цікавим джерелом правдивої інформації про військо є радіо АРМІЯ FM. Його можна почути у наступних містах і на таких частотах: Краматорськ 105,3, Бахмут 105,3, Костянтинівка 105,3, Покровськ 105,3, Красногорівка 105,3, Гірник 87,8, Світлодарськ 107,4, Маріуполь 89,5, Попасна 97,2, Волноваха 87,6, Слов'янськ 88,9, Очеретино 89,1, Щастя 104,4, Новоайдар 91,6, Станиця Луганська 90,8, Новотошківка 90,8, Гранітне 98,5

Сайт Армія FM
http://www.armyfm.com.ua/
Сторінка Армія FM
https://www.facebook.com/armyuaFM/

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 36327 Замовлення 56747

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114